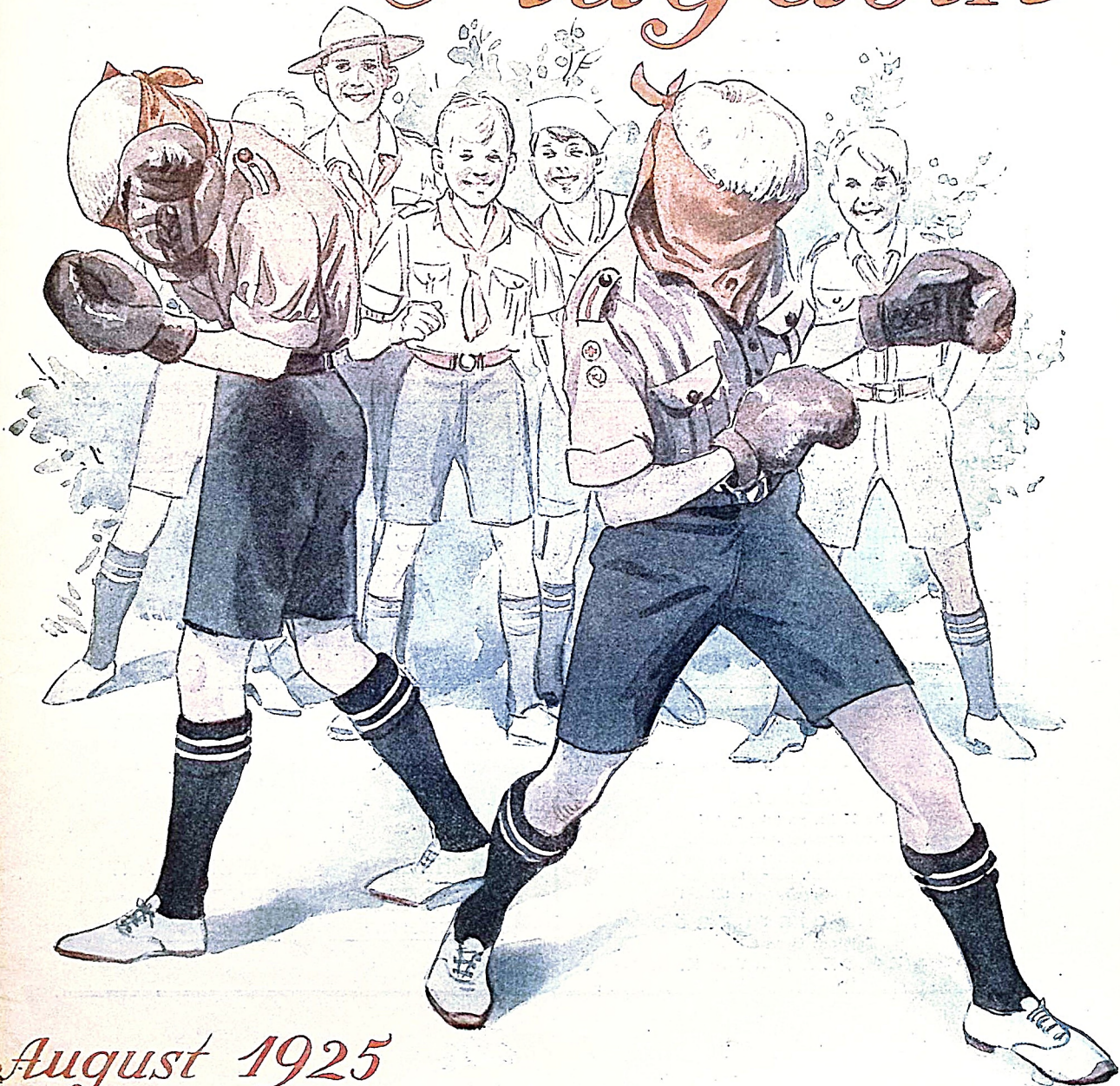

Spejdernes Magasin

August 1925

Sten Mathisen

NEFA — den ideelle, elektriske
Cyklelygte.

NEFA — den praktiske Lygte for
praktiske Folk.

NEFA — Lygten for Scouts.

A/s NEFA

Wolthersgade 11 — Telefon Amager 1858.

Dansk Spadsersfodtøj.

Dansk Sportsfodtøj.

SPEJDER!

Du støtter dit Land ved altid at forlange danske
Varer. Køb derfor altid

DANSK FODTØJ

Det er mindst lige saa pænt og bedre end det udenlandske.
Se altid efter at Æskerne bærer „Dansk Arbejde“s Mærke.
Foreningen af Københavns Skotøjsfabrikanter.

Dansk Selskabsfodtøj.

Dansk Hjemmefodtøj.

Kr. 1.45

Bovril for Spejdere

Tag altid en lille Fla-
ske Bovril med paa Tu-
ren, blot en halv The-
skefuld og lidt Salt til
en Kop kogende Vand.

Bovril giver Kræfter
da den bestaar af Iutter Vitaminer.

en gros
Robert Rex, Kbhvn. K.

Ønsker De

et solidt og holdbart Stykke

Tinarbejde

Forlang hos Deres Guldsmed

W. Greens Fabrikat

eller ring til Telefon 8548 & 14748

SPEJDERE!!!

Eders Film og Plader fremkaldes, kopieres og
forstørres af samvittighedsfulde Eksperter, største
Atelier i København.

K. F. K. - Københavns Forstørrelses og Kopieringsanstalt
Købmagergade 23, Bagb.

K. F. K. Autoton Papirer (selvtonende) er bedst.

K. F. K. Kunstlyspapir er bedst.

K. F. K. Bromsølvpapir er bedst.

Brug kun det!! Forlang det overalt!!

Radio-Dele en gros.

Specielt fremhæves:

DREJEKONDENSATOR

med og uden Verniær.

L. L. KAARILL.

København K.

Pilestræde 51, 1. Sal, Tlf. Central 6704.

H. HALMØE

Telte

fra 27 Kr. pr. Stk., syet af
prima amerik. Army Duck.

De bedste og derfor de billigste.

Køb intet Telt, uden at have set
mine forskellige Telte opstillede i

Cort Adelersgade 8.

Telefon: Byen 6762.

KØBENHAVN K.

SPEJDERNES MAGASIN

UDGIVET AF »DET DANSKE SPEJDERKORPS«

REDAKTØR: GUNNAR JØRGENSEN
NÆRUM KOSTSKOLE, NÆRUM

VÆR BEREDT

EKSP.: SPEJDERNES BOGHANDEL
NØRREGADE 15 · TELEFON BYEN 4986

NUMMER 11

AUGUST 1925

9. AARGANG

H Y M N E

Fremsagt ved Sct. Hansbaalet paa Jamboreesletten den 23. Juni 1925.

Hvert Aar i Danmarks skønne lyse Nætter,
naar Maanen ror sin gyldne Kano over Himlen
fra Storstadsnattens Kogen og fra Folkestimlen
vi vandrer ud til Skovens dugbesprængte Sletter;
naar Baalets Flammer rødt mod Mulmet luer,
naar Søens Bølger klukker ømt i Sivet,
vi vender da vort Blik mod Himlens Buer
og læser Stjernehvælvets lyse Skrift om Livet;
den Skrift, som spændtes over Verdens Tinder
fra Nordens Fjæld til Orientens slanke Palmer,
et udspændt Pergament, hvis Prentning aldrig

falmer,

et Himmelhvælv med stjerneskevne Minder.

Vi læser dér, vi Danmarks unge Sønner,
om fjerne Brødres fjerne Lyst og Jammer,
om fjerne Brødres Ild af samme Flammer,
antændt af samme Flint mod samme møre

Tønder, —

det samme Maal, at bygge Verden ny og stor,
at hugge Raaddenskabens Rest i Sønder,

at rejse Livets Kirke, Livets Kor,
hvor Livets Sandhed, hvor dets Ungdom gror.
Fra Nordens Fjæld, hvor Skyer vildsomt flænges,
til Sydens Ørkner og de hede Oceaner,
fra Kuldens Egn, hvor Følelserne stænges
saa blot man dem i Hjertedybet aner,
fra hvert et Sted, hvor Mennesker kan længes
og sprænge Livet fra de vante Baner,
der møder unge Længsler vore Længsler,
der sprænger unge Viljer Fordoms trange

Fængsler.

Saa stemmer vi Orkanens stride Strenge,
slaar Floders Sølvbaand an til Harmonier
og synger saa, vi Livets Mænd og Dreng,
vor Ungdoms uvejrsvilde Melodier, —
og denne Sang skal klinge vidt og længe,
den stærkeste af Livets Symfonier,
om Ungdom, der med Livets Pagt i Eje
gaar samlet frem ad Evighedens stjernestrø'de

Veje.

Fr. Leth Schyberg.

ET GODT RAAD. Fortælling af Henry Dahl

Med Tegning af Axel Mathiesen.

DER var stor Generalforsamling ovre i Konsul Bechs Lysthus.

Oluf Bech var Generalforsamlingens Formand og han udfyldte sin betroede Stilling med en Energi og Myndighed, der vilde faa mangen en voksen til at trække paa Smilebaandet, hvis de havde set det.

Kaj — en munter fjorten Aars Dreng — havde Ordet:

»Ja — altsaa — naar vi nu er samlede her — æh — saa er det fordi til at vi har gyldige Grunde — — —

Holger lo:

»Jeg tror Soren sparke mig, du skal være Foredragsholder, lille Kaj.«

»Ingen Forstyrrelser! De urolige Hoveder bliver smidt udenfor.«

Holger tog sig til Hovedet:

»Ja, jeg vil nu foretrække at faa Kroppen med — mumlede han. »Naa, videre, Kaj!«

»Ja — altsaa — Grunden til at vi er samlet her — — —

»Det har du jo sagt to Gange.«

»Ti stille! Ellers kan jeg ikke samle mig.«

»Du sagde jo lige, at vi var samlede.«

»Hvis du nu ikke paa Straksen holder din Kaje, saa skal Faders Lygtepæl ramme din Kuppel — altsaa vi er samlede her for at drøfte et saa vigtigt Spørgsmaal som dette: skal vi blive ved at finde os i at blive tyranniserede af Lærer Povlsen? Nej, vi skal ikke! Nu skal det have en Ende!«

»Skal den være lige saa stor som din?«

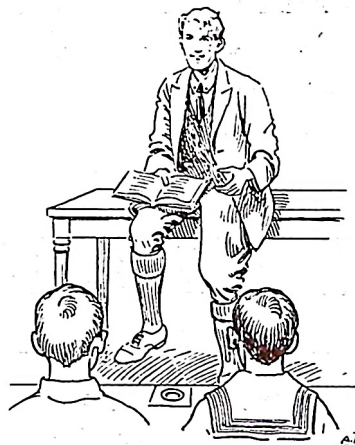
»Bøtte! Altsaa — vi skal nu vise, hvad vi duer til, vi skal vise, at dette her ikke kun er tomme Ord — — —

Holger saa med et meget talende Blik paa Kaj: »Nej — eller fedt Flæsk.«

»Aa, nu kan jeg ikke huske, hvortil jeg kom, vi maa vist hellere begynde Diskussionen med det samme. — Værsgod, Ordet er frit.«

Kaj satte sig ned til de andre, hvorpaa Povl sprang op med et Sæt, der fik den nervøse Nikolaj til at fare sammen som en Klaphat.

»Vi er vel alle enige om,« begyndte Povl, »at Lærer Povlsen er en sur Maddike, der trænger til at blive spid-

det, og vi er vel ogsaa enige om, at vi ikke længere vil finde os i hans sjofle Behandling. — Ned med Povlsen!

Povl slog et Slag i Bordet, saa tre Sodavandsflasker væltede.

»Hør, Povl, du maa beherske dig. Du splintrer jo vores nye Bord paa den Maade.«

»Skidt med det. Saa kan I jo sige, at I har faaet et splinternyt Bord!«

Saaledes blev de ved, og efter en halv Times Forløb var Planerne lagt, og alle Drengene — paa nær Oluf og Kaj — gik hjem.

De to Drengene gik rundt og saa paa Haven, der stod i sin skønneste Pragt. Begge var de rørende enige om, at Skolegang og sure Lærere burde afskaffes.

Kaj saa sporgende paa Oluf:

»Har I ingen Kirsebær?«

»Jo, vi har et Træ med Moreller.«

»Moreller?«

»Ja, kender du ikke dem? De er søreme dejlige! Lige til at bide over.«

»Den er fin!«

Et Øjeblik efter var begge Drengene beskæftigede med at spise Kirsebær.

Udenfor paa Vejen gik Lærer Povlsen. Han var en ung Mand, med et bestemt og sikkert Ansigtstryk.

Han var paa Vej hjem, men standse uden for Konsul Bechs Have.

Deroppe i et stort Moreltræ sad et Par Drengene, som han desværre kendte alt for godt . . .

Hr. Povlsen fik pludselig Lyst til at betragte de to Drengene paa nærmere Haand. Han gik hen til Plankeværket, hvor han kunde staa skjult for de to Drengene, medens han dog alligevel kunde høre alt, hvad de talte om.

Kaj sad og skød med Kirsebærstene efter Lysthustaget:

»Du — hvorfor er du altid saa vandkæmmet Kaj?«

»Det er for at faa mit Haar til at bølge! Uh sikken en Grin i Morgen i Lærer Povlsens Time! Han skal lige godt faa at føle, at vi er de stærkeste, er du ansjos med det!«

»Ja, det kan du skalpere vor Flagstang paa, at jeg er, han fortjener det ogsaa den Kanalje, altid er han sur at se paa! Aldrig kan han give os en lille Historie.«

»Nej, kan du huske til Jul, da han havde lovet os at læse op for os i en Time, og ankom med — Hamlet.«

»Om jeg kan huske det! Ja, du kan tro, jeg kan huske det! Det var ogsaa noget at servere os, — at være eller ikke være, — ih, hvor jeg høl af Grin.«

»Ja, du skal se, næste Gang kommer han nok stæsende med en hebraisk Ordbook eller »Den lille Ole med Paraplyen.«

»Ja, han er storslem! Han skulde sættes i Sprit og skænkes til Krybdyrhuset i Zoologisk Havel.«

Lærer Povlsen havde nu hørt nok. Forsigtigt fjernede han sig fra Plankeværket. Indvendig kogte det i ham af Raseri, men han skulde nok vise dem noget andet — de Labaner!

Han var i en alt andet end mild Sindsstemning, da han naaede til sit Hjem i Farvergade.

Hans Mor kom og lukkede op, da han ringede paa. Hun kunde straks se paa ham, der var noget i Vejen:

»Naa, Erik, har du nu igen haft Ærgrelser? Hvad er der nu i Vejen?«

»Aa, Mor, det er de forbistrede Drengene.«

Læreren gik ind i Stuen. Hans Mor fulgte stille efter ham.

»Hvad er der i Vejen med dem?»

»Aa, hvad der er i Vejen? Der er det i Vejen, at de snart bliver saa flabede og ubehøvelede, at de ikke er til at have med at gøre, men nu skal jeg ogsaa sætte en Stopper for det.»

»Hvad mener du, Erik?»

»Jeg mener, at jeg nu i Morgen vil klage til Rektor. Det er dog for galt — ja, nu skal du høre.»

Og saa fortalte han sin Moder alt, hvad han havde hørt ved Plankeværket.

Moderen hørte tavs paa ham, men da han var færdig, gik hun hen og lagde en Haand paa hans Skulder. »Ja, jeg forstaar saa godt min kære Dreng,« sagde hun, »at det kan være svært for dig. Det maa jo være strengt altid at blive drillet, altid at være til Nar for en Flok Skoledrenge, men tror du nu ikke, at du selv har lidt Skyld.»

»Hvad mener du, Moder? Nu har jeg prøvet alt: Eftersidning, Prygl og daarlige Karakterer, men lige meget hjælper det.»

»Har du prøvet at tage dem med Kærlighed, Erik?»

»Med Kærlighed? Det vilde vist være spildt paa saadan nogle —»

»Det skal du slet ikke sige, intel Menneske, selv om det er nok saa ondt, er umodtageligt for Kærlighed.»

»Vil Mor da have, jeg skal forkæle dem? Lade dem skalte og valte, som de selv har Lyst til?»

»Nej! Men der er ogsaa andre Maader: Vis dem lidt Forstaaelse, vis at du interesserer dig lidt for dem — ja, da tror jeg, det vilde blive anderledes.»

»Jamen Mor! De er jo ikke til at have med at gøre! Uvorne — næsvis —»

»Aa, min Dreng, det ligger ikke mere end godt en halv Snes Aar tilbage i Tiden, da havde jeg ogsaa en Dreng. Ham kom der tit Klager over — saa fra højre og saa fra venstre, men jeg saa, at det ikke var Ondskab, Drenge var fyldt med, men derimod en overstrømmende Livsglæde. Saadan er jo Drenge i den Alder.»

»Maa jeg spørge, er det mig, Mor sigter til?»

»Ja, det er netop dig, din Broder Thorkild vilde jo helst sidde inden Døre og læse, jeg var tit ked af det, han blev bleg og nervøs. Du derimod var solbrændt og frisk, ja, den Gang var du Dreng, Erik! Har du helt glemt det?»

»Nej, men jeg har da aldrig været saa uvorn, har aldrig saadan drillet og plaget mine Lærere.»

Fru Povlsen smilede til ham.

»Nej, det har du vel ikkel Kan du huske, hvem det var, der lukkede Rektors Kat ind i Lærernes Madskab, eller kan du huske, hvem der lukkede af for Gassen, saadan at Skolen i en hel Time ikke kunde faa Lys — ja, det var dig, min Dreng.»

»Det er saa længe siden, Mor —»

»Dog ikke længere end at man kan taale at mindes det og at sammenligne det med Nutidens Drengestreger.»

»Jeg tror minsandten, du tager Parti for Drengene.»

»Ja, det gør jeg i Grunden ogsaa. Drenge er nu en Gang Drenge.»

»Ja, du skulde selv prøve at staa over for en Flok Drenge, du vilde nok snart forandre din Mening.»

»Det tror jeg ikke; hvis jeg var dig, vilde jeg i Morgen tage en god Bog med paa Skolen og læse lidt op for dem —»

»Det er en lidt dristig Idé, du der kommer med, Mor.»

Lærer Povlsen rejste sig og gik ind paa sit Værelse, medens hans Moder kiggede hovedrystende efter ham.

Den næste Dag var der en vis Spænding i 4de Mellem, det var jo i Dag, de skulde vise Lærer Povlsen, at de ikke længere vilde lade sig tyrannisere af ham.

Endelig oprandt Engelsktimen.

Drengene sad forholdsvis stille paa deres Pladser, da Læreren kom ind i Klassen.

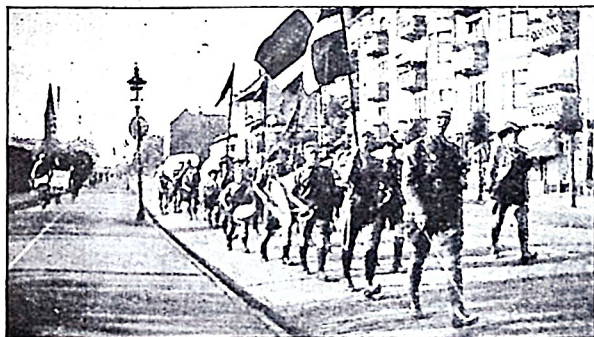
Hr. Povlsen gik op til Katederet, hvorpaa han bad Drengene sætte sig:

»Ja, I skulde jo i denne Time have haft Engelsk,« begyndte han, »men nu skal jeg i Stedet for læse en god Drengefortælling for Jer. Det bliver denne Gang hverken — Hamlet eller Ole Lukeje.»

Han begyndte at læse, og han blev ved til det ringede. Da han endelig var færdig, følte han, at han denne Gang ikke havde læst for døve Øren.

Da Hr. Povlsen ved 5-Tiden kom hjem fra et Lærermøde, fandt han oppe ved sin Entredør en lille Pakke.

Han pakkede den op, og til Syne kom — en Kurv med dejlige Moreller. Ovenpaa Morellerne laa der en Seddel, hvorpaa der stod skrevet: Med Tak for Historien! 4de Mellem.

Her kommer vi Drenge — Indsendt af Carl Uldall, Kolding

Spejderfædre i Lejr — Indsendt af Lærer Hald, Fjerritslev

EN SAMTALE MED FORFATTEREN VIGGO REHLUND

De røde Hunde. — Har du nogensinde gaaet i Søvn? — Maanedens Fyndord.

Vi moder Forfatteren *Viggo Rehlund*. Han har været ude at læse op for Byens Børn i Fælledparken. Vi slaar en Klo i ham og begynder et Lyninterview.

— Din første morsomme Oplevelse?

— Som 5aarig kom jeg første Gang paa Politistationen . . . ja, ja, bare rolig . . . Jeg var stukket af fra mine Forældre en Dag i Frederiksberg Have og blev af kærlige Mennesker bragt til den nærmeste Politivagt, hvor Betjentene trakterede mig med Bolsjer og Chokolade . . . Politibetjente er prægtige Mennesker, vil jeg sige dig! — undertagen dem ved Stopsignalerne. For de stopper altid, naar man skal over og har mest travlt . . .

— Har du været flere Gange paa Stationen?

— Ork ja! — — For at løse Hundetegn . . .

— Har du Hund?

— Nej, ikke for Tiden, men jeg har haft. Som Barn havde jeg mange paa een Gang . . . det var »røde Hunde« . . .

— Et enkelt Minde om en Københavnerdreng?

— Jeg har lige fortalt Historier for Børnene paa Fælledparkens Legeplads. Inden jeg begyndte, spurgte jeg, om der var et Par, der vilde løbe over paa

Viggo Rehlund

den anden Side Soen og hente Børnene dér. Flere Arme røg i Vejret, og en lille, bleg Københavnerdreng raabte ivrigt: »Maa jeg, Froken?!«

— Dit Hovedindtryk af Københavnerdrengen?

— Han er livlig, snarraadig og opfindsom. I Almindelighed tjenstvillig og god — deler f. Eks. gerne med andre. — De smaa Næsvisheder han let kan komme med, tilgiver jeg . . . for

der er jo noget dejlig naturligt over Københavnerdrengen . . .

— Har du modt en morsom Lærer?

— Ja, min Matematiklærer var ualmindelig morsom. Han elskede at høre mig hver Dag, og det kan jeg nu ikke forstaa, for jeg sagde aldrig noget . . .

— Var du dygtig i Skolen?

— Ih ja! Jeg fik *ug* til Eksamen?

— I Gennemsnitskarakter?

— Næ—eh — i *Sløjld*!

— Har du nogen Sinde gaaet i Søvn?

— Ja, i Tirsdags! Paa Vesterbrogade . . . ved 5-Tiden. En ung Gentleman — et Kioskbud med rød Kasket og Skindlap bag — vækkede mig skaansomt: »Skal du gaa og sove midt paa Gaden, hva' Idiot?«

— Synes du bedre om Byens Børn end om Landets Børn?

— Er der ogsaa en Bog, der hedder »Landets Børn«?

— Jamen jeg mener det alvorligt . . .

— De er gode nok begge Slags, men naturligvis er de en Del forskellige fra hinanden . . .

— Maanedens Fyndord!

— Jeg holder af Sang . . . og jeg holder af Drengene, der kan synge. Derfor skal mit Ord til de danske Spejdere være: *Syng!*

Det var under »Grevens Fejde«, altsaa ikke den gamle, der foregik i femtenhundredeogvidkaal, men den rigtige »Grevefejde«, der fandt Sted i 1921 mellem de københavnske og jyske Spejdere, hvor Københavnerne selvfølgelig vandt, hvilket de jo ogsaa skulde ifølge Historien: Københavnerne var nemlig Johan Rantzau's Folk og Jyderne anførtes af den gæve Skipper Klement, hvis Omfang jeg ikke nærmere vil beskrive, men blot fortælle, at da Jyderne en Aften ikke kunde finde deres Anfører og i deres Skræk og Rælsel begyndte at lede efter ham (Anføreren talte 50 Points), fandt de ham skrigende og raabende indeklemt mellem to stærke Fyrretræer, som hans mægtige Korpus ikke havde kunnet vælte.

Naa, Krigen var lige begyndt, og en varm Julidag travede to københavnske

SOVEPOSEN!

Spejdere, den ene med Cykle, af Sted paa Vejen, der førte fra Aalborg. Pludselig udbryder den ene, der var noget ældre end den anden og havde Patrouilleførerknapper:

»Skrap, hvor Søren er min Søvepose, den hang jo paa Cyklen for.«

»För koss i jysse navn! den har jeg glemt i den gamle Moll«, hvor vi holdt Hvile for lidt siden.«

»Vil du saa øjeblikkelig løbe tilbage efter den.«

»Er du gal? Vejen er fuld af Jyder, jeg bliver jo hugget, inden der er gaaet et Kvarter.«

»Jamen, hvad Pøkker vil du saa have, jeg skal gøre? Jeg kan da ikke

komme til Korpslejren i Rold og ligge der i otte Dage uden Søvepose.«

»Hov, hov, stop en Halv, lad vær' og tab Humoret. Jeg har faaet en Idé, min Søvepose er stor nok til to, du kan ligge hos mig under »Grevens Fejde«, og i Korpslejren faar du saamænd nok din egen af en eller anden venlig Jyde.«

Svend, som den ældste hed, slog sig til Ro med det og sov Resten af Fejden i Skrap's Pose; men heller ikke i Lejren viste Søveposen sig.

Først otte Dage efter, da »Aalborg-huse« stod ud af Aalborgs Havn, blev en stor brun Pakke i sidste Øjeblik kastet om Bord. Da den blev lukket op, viste det sig, at den indeholdt intet andet end — Svend's Søvepose.

Men nu havde han jo ingen Brug for den.

En Rover fra Rold.

GRINDEFANGST PAA FÆRØERNE

Af V. Persson.

»Grindebud!« saaledes lod Raabet, et Raab, der fik selv den mest tungsinde Færing til at vaagne op som til et nyt Liv. I et Sekund var han forvandlede, og straks for han afsted, ikke i Løb — det var ham ikke nok — nej, afsted som om det gjaldt Livet. Alt foregaar saa pludseligt, at man staar stum af Forbauselse. Her gik jeg for lidt siden blandt disse Mennesker, fredelige og godmodige som de er, og nu blot ved Trylleordet »Grindebud« var der kommet Liv blandt Indbyggerne i denne ellers saa stille Bygd Midvaag, og nu bev der pludselig travlt, alle løb i samme Retning. Smeden, Snedkeren og Købmanden, der lader Kunder være Kunder, alle har de forladt deres Arbejde. Nu forstod jeg det hele. Det var en Grindefangst, der var i Vente, og jeg frydede mig straks ved Tanken. Skulde jeg virkelig opleve at se et Grinde-drab, det saa mangen Gang havde været Færingernes Stoltthed at berette om. Det var altid de mest haarrejsende Oplevelser, man fra de foregaende Drab kunde fortælle, og nu forstod jeg den store Betydning, Ordet »Grindebud« havde for Færingerne. Det er deres største Indtægtskilde. En god Fangst vil give dem Kod til Nedsaltning for lang Tid og megen Spæk til Trankogning. Desuden er det Færingernes største Begivenhed og største Fornøjelse, og for dem den største og eneste Sport,

og nu forbereder de sig til det Skuespil, der skal give dem Lejlighed til at vise deres Dristighed og Mod.

Hurtigt er alle Byens Baade bemandede, og med en Fart, der vilde faa vore gæve Kaproere herhjemme til at blegne, skyder de igennem Vandet i lette, dertil indrettede Baade. Inde fra Land følger Hundreder af Øjne Baadernes Fart, indtil de er forsvundne bag Næset.

Drengene i Bygden er vilde af Hentykkelse; ogsaa de har draget frem de-

res lille Grindekniv. Nu stod de forventningsfulde ved Stranden, for efter Kampen at kunne faa Lov at stikke deres Kniv i en død Hval. Imedens gik Spørgsmaalene blandt de ældre, der var blevne tilbage, gamle Minder dukkede frem, Spændingen og Stemningen var paa sit højeste. Kvinderne saa man ikke meget til; de blev i Husene for at forberede Mændenes Tilbagekomst. Kom de tilbage med Fangst og Drabet var vel overstaet, skulde der, som tidligere, festes paa Færingevise med Dans og Sang, som nu kun Færingerne kan det.

To Timer efter at Baadene var taget af Sted, gik jeg langs med Stranden sammen med Bygdens Præst, som jeg dengang boede hos. Vor Tale drejede sig naturligvis kun om Grindefangsten. Der var indlobet Meddelelse om, at man havde fanget Grinden og nu var paa Vej hjem med Fangsten, der var anslaaet til ca. 300 Hvaler. Præsten fortalte mig en morsom Historie fra gammel Tid, da Overtroen var almindelig blandt den færøiske Befolkning. Naar man dengang fik anmeldt, at der var Grind i Sigte, maatte Bygdens Præst ikke forlade sit Hus paa Grund af, at der længere tilbage i Tiden var en Præst, der netop i det Øjeblik, Grinden kom ind i Bugten, viste sig paa Strandbredden i sin sorte Kjole, og straks vendte Grinden om af Forskrækkelse og stak ud i Havet igen. Nu er det ikke saa slemt mere; man opfordrer endog Præsten til at deltage i Drabet.

Nu var alle Baadene kommen til

Syne lige ud for Bugten, deres Antal var forøget med Baade fra de omkringliggende Øer og talte nu ca. 100. Det var et stort Syn at se disse Baade i en mønsterværdig Orden styre Kursen ind i Bugten, først den Række Baade, der ved Hjælp af Stenkastning drev Grinden mod Land, tæt paa denne fulgte en anden Række, som skulde være med i Kampens første Del, naar denne begyndte, og længst tilbage, paa lige Linie i lang Række, Baade, der havde til Op-gave at fange Grinden, dersom den skulde undslippe.

Der herskede en uhyggelig Tavshed overallt. Baadene var kommen halvt ind i Bugten og laa nu stille med Grinden imellem sig, ventende paa, at det skulde blive Højvande, saa at Grinden kunde jages saa langt ind paa Land som muligt. En Timestid var alt stille og roligt, men trods denne tilsynelæ-

dende Stilhed, herskede der i Færingernes Indre en urolig og nervøs Spænding og Længsel efter at give sig ud i Kampen. Og nu skete det ogsaa, det Øjeblik kom, som alle havde ventet paa, Signalet til, at nu kunde Grinden jages, og Kampen begynde, og Mage til Naturskuespil tror jeg næppe findes. Ligesom en Dampkedel, der sprænges, fordi Spændingen er for stor, saaledes sprængtes ogsaa denne Stilhed, med Raab og Skrig fra Hundreder af Mennesker, og blandt disse Raab og Skrig blandede sig den Brusen fra de 300 Hvaler, der med stærk Fart skod igennem Havet og piskede det til Skum med deres kraftige Haler. Hvalerne var jaget omtrent helt op paa Land, og nu begyndte den egentlige Kamp, »Drabet«, her var det vanskeligt at afgøre, hvem af de kæmpende Parter, der var mest vilde, Mennesker eller Dyr. Hur-

tigt var Vandet farvet blodrødt, og i det røde Vand skum saa man Mennesker og Dyr i vild Kamp. Saasnart Baadene var saa langt inde paa Land, at Mændene kunde bunde, sprang de ud mellem Hvalerne og gjorde kort Proces med dem ved at skære Halsen over paa dem. Kampen varede i godt et Kvarter, i denne korte Tid laa de ca. 300 Hvaler døde, man ventede nu paa at det skulde blive Lavvande, saa at Grindhvalerne kunde ligge fuldstændig tør paa Strandbredden, og Fordelingen kunde gaa for sig.

Under en saadan Kamp, hvor Færingerne er fuldstændig vilde, bliver mærkkelig nok ingen af dem alvorlig saaret. Efter Drabet og Fordelingen gaar de hver til sit for at feste paa rigtig Færingevise.

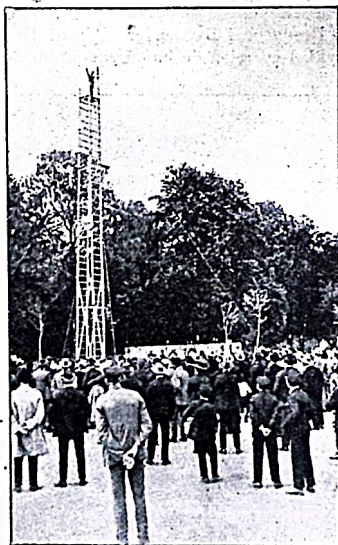
Et Sus i Luften, et Par Angstraab og et stormende Bifald, da »Dødspringer« Bert Powsey viser sit prustende Ansigt over Vandoverfladen. Det var en Begivenhed som hele København burde se, og ikke mindst Ungdommen, thi det Bert Powsey udfører, det er ikke et almindeligt Artistnummer, nej — det er »stærke Muskler og luende Blod«, som her leger med Livet; fra et 70 Fod højt Taarn springer Bert Powsey paa Hovedet ned i et Bassin fyldt med Vand, der kun er 5 Fod dybt og omtrent dobbelt saa langt og bagefter giver han tilmed Ekstranummer, idet han først springer med en tænt Cigar, som han faar brændende op igen, og dernæst indesluttet i en Sæk, — og saa kommer han endda levende fra det.

Det maa vel interessere enhver Spejder at vide lidt nærmere Besked om det dumdristige Fænomen, der sommetider flere Gange om Dagen saaledes sætter sit Liv paa Spil, og vi gaar derfor indenfor i hans Omklædningsrum i en af Staldene paa Christiansborg Slot, hvor Mr. Powsey modtager os i, om Forladelse, Underbukser. Uden dog at være videre trykket af sin noget mangelfulde Paaklædning, begynder Bert Powsey rask væk at fortælle om sig selv, da vi beder ham om det.

»Jeg har gaaet i Skole i »Malborough College«, den største »Public school« i England. Jeg har frelst 44 Mennesker fra at drukne og modtaget to Rednings-

DØDSSPRINGET

medailler samt ialt 30.000 £ fra engelske Hospitaler. Foruden, hvad De har set her, har jeg flere Numre paa mit Program, jeg har sprunget 60 Fod paa Cykel i samme Bassin, som De saa derude, og endvidere har jeg dykket fuldt paaklædt, rygende paa en Cigar, og er kommet op afklædt med Cigaren bræn-

dende. Men alt det faar De nok at se, naar jeg kommer igen, for det gør jeg nemlig, jeg kan meget bedre lide at være her i København end i Sverige, hvorfra jeg lige kommer, *København er en dejlig By*. Hvad jeg har sprunget her, er dog ikke det højeste; i England har jeg sprunget 80 Fod baade med og uden Sæk. Jeg har udført mit Spring en Mængde Gange, alene i England følgende Steder: West Pier i Brighton, Great Yarmouth, Marine Gardens i Edinburgh, Hanby Flowers Show (et stort engelsk Cirkus), Leeds Hospital Gala, Stourbridge Church Gala, Swansea, Glasgow og alle Midland Regatta'erne. — I Begyndelsen sprang jeg kun 30 Fod; men saa arbejdede jeg mig op efterhaanden. Nu har jeg min Kone og en dejlig Datter at leve for, hun slægter mig paa, jeg er *Champion Dykker*, og hun er *Champion Svømmer*, hun er Englands bedste kvindelige Professional og for Tiden træner hun til at svømme over Kanalen; naar jeg bliver gammel og aflægs, kan hun jo tage Arven op efter sin Fader, men jeg er jo ung endnu, kun 49 Aar.

Tilslidst beder vi Mr. Powsey om et Ord til Spejderne. Han svarer:

»Vær modig, og gaa paa!«

Idet vi forlader den elskværdigt smilende »unge« Mand, forsvinder vi ud til den maabende Menneskemængde, der haaber at faa endnu et Glimt af Dumdristighedsfænomenet at se.

»ego«.

DADDY STEIN FORTÆLLER OM „SPØGELSESHUSET“

Et Stykke fra den slagne Landevej nær Inverness i den nordlige Del af Kalifornien ligger et forladt Hus. Man kan næppe se det fra Vejen, for det er omringet af Træer, men naaer man omsider derind, kan man se, at det består af to smaa Værelser — en Forstue og et Soveværelse.

At Huset er gammelt, er det let at se — Gulvet er slidt igennem; Taget lækker som en Si; Vinduesruderne er ituslaede, og ved Nattetide tuder og hyler Vinden gennem Bygningen. Det er et godt Sted at holde sig borte fra, for ved visse Lejligheder, paaaar Folkesagn, ses mørke Skikkelser bevæge sig bag Ruderne, og mærkelige Lyde hæver sig over Vindens Piben og Klagen.

Ved Inverness laa Spejderlejren. Vi havde 85 Dreng i Lejr, og en mild Sommeraften sad vi om Baalet med Sang og Patrouille Kunststykker.

Da Baalet var brændt ned, blev Drengene stille, og en af dem raabte: »Fortæl os en Historie!« Andre blandede deres Stemmer i Koret og da jeg rejste mig, var den almindelige Opfordring ændret til »En Spøgelseshistorie!«.

»Her oven for Lejren ligger et Hus, som i almindelig Tale er kendt som Spøgelseshuset,« begyndte jeg. »I Aften, naar alt er stille og Naturen sover, vil vi alle besøge Spøgelseshuset for at se, om Rygterne, jeg nu vil fortælle Jer om, taler sandt.«

En almindelig Gysen løb gennem Skaren. Et Besøg til Spøgelseshuset ved Midnat? Du store Kineser!

Jeg vilde fortsætte, da to Dreng, Frank og Bernard kaldte mig til Side. De havde glemt deres Badedragter nede ved Shell Beach, en Mile fra Lejren, og bad om Tilladelse til at hente dem. Lidt ærgerlig over at blive afbrudt gav jeg dem Lov at gaa, og bød dem skynde sig, saa de kunde gaa med til Huset. Drengene forsvandt ind i Mørket, og jeg fortsatte min Historie.

»Den mest troværdige Beretning om det saakaldte Spøgelseshus gaar som følger:

For mange Aar siden — saa langt tilbage at kun de ældste her paa Egnen husker det — kom to Mænd til Inverness fra San Francisco. De byggede et lille Hus oppe mellem Bakkerne, og gennem Aarene, der fulgte, kendtes de ved Navnet »De tavse Brødre«.

Harold Stein

»Man saa dem kun, naar de kom ned til Landsbyen for at gøre Indkøb, og selv om den spredte Fiskerbefolkning til at begynde med undrede sig over Maaden, hvorpaa de erhvervede sig deres Levebrød, vænnede man sig hurtigt til dem og snart glemtes de fuldstændigt.

»Saa en Dag, tre Aar efter deres Ankomst, forsvandt de. Da man ikke havde seet dem i flere Maaneder, aflagde en Fisker et Besøg i Huset, de havde beboet, og fandt det forladt og øde. Aabenbart forladt i stor Hast, for paa Bordet stod uvaskede Tallerkner og Sengen var uopredt.

Paa Gulvet laa et Stykke Reb og en svær Jagtkniv, og idet Fiskeren bojede sig for at tage Kniven op, rorte han ved et tomt Patronhylster.

»I Landsbyen fortalte han, hvem der gad høre, at »De tavse Brødre« var rejst bort, og derved laa Sagen i Bero, indtil følgende Begivenhed atter bragte »De tavse Brødre« i Forgrunden.

»For to Aar siden vandrede en lille Bondedreng ved Foden af Mount Vision, som ligger her bag Lejren. Han søgte efter en bortløbet Kalv, og intet undgik hans skarpe Øjne. Med eet fængsledes hans Opmærksomhed af en lille Forhøjning mellem de visne Blade, samt af en Stump Tøj, der stak ud af Dyngen.

»Han rykkede i Tøjet — han saa noget, der en Gang havde været et menneskeligt Legeme. Vand og Vind og Tidens Tand havde imidlertid fjernet Hud og Kød, saa kun Ben og Tøj var tilovers.

»Det tog Drengen kort Tid at naa ind til Landsbyen; Sagen blev undersøgt, og man opdagede efter en kort Undersøgelse, at det fundne Skelet havde tilhørt een af »De tavse Brødre«. Resterne blev lagt til Hvile i den lille Kirkegaard mellem Bakkerne.

»Længe inden dette skete, var det blevet opdaget, at det »spøgede« i Huset, og de eenfoldige Fiskere gik uden om Bygningen, der forfaldt mere og mere. Man sagde, at en ensom Skikkelse kunde sees hen imod Midnat — søgende! søgende! søgende!

Efter Fundet af de gulnede Ben vidste enhver, at den ensomme Skikkelse var den anden Broder, der søgte sin forsvundne Ven. Hvor Folk indtil da havde gaaet i en stor Bue udenom Hytten, undgik de den nu fuldstændigt, og derfor,« sluttede jeg, »har Spøgelseshuset, som vi nu skal besøge, ligget forladt og forfaldent i saa lange Tider.«

Drengene traadte an, stille og spændte. Ingen af dem troede i sit stille Sind paa Spøgelser — men alligevel, det var uhyggeligt.

Vi talte dem. Der manglede to — de to jeg havde tilladt at gaa ned til Stranden, saa jeg besluttede mig til at vente paa dem, og sendte imidlertid Spejderne op til Spøgelseshuset under en anden Fører.

Lejren var nu ganske stille. Ikke en Lyd høstes. Næppe et Blad raslede. Løbende Fodtrin høstes paa Landevejen. Et Øjeblik efter naaede Bernard og Frank op til mig.

De stønnede ophidset — de var forskræmte og rædselsslagne.

»Hvad er der i Vejen?« spurgte jeg. I stakaandede Sætninger fortalte de følgende:

Fra Stranden var de slaaet ind paa en lille Genvej gennem Skoven. Der var hverken Vej eller Sti, men de havde stolet paa, at deres Stedsans vilde føre dem ud paa Landevejen.

»Frank løb Hovedet imod et eller andet,« sagde Bernard. »Jeg rettede min Lommelygte imod det og saae — hans Stemme sank til en Hvissen — en Mand hænge fra en Trægren. Hans

Øjne stod ud — — Aah, det var forfærdeligt.»

Ved det uhyggelige Minde dækkede den arme Dreng sine Øjne som for at spærre Synet ude.

Jeg hentede en stærk Lygte, og ført af de to Drengene trængte vi os ind i Skoven. Det var let at følge Sporet, hvor de var kommet ud, for der var mange knækkede Grene og nedtraadte Planter.

Bernard standsede. »Her var det,« sagde han.

Vi undersøgte Terrænet meget nøje. Der var ikke en Smule usædvanligt. Jeg paastod, at Drengene havde set Synen, og Bernard blev helt opbragt.

»Jeg er vis paa, at det var her,« sagde han. »Han hang fra — lad os se — den Gren.«

Den elektriske Lystraale spillede mellem Grenene.

»Sel! sel!« raabte Frank, og pegede opad. »Der var det, og der er Rebelt!«

Fra en svær Gren hang et Reb. Vi undersøgte det — det var mørt og raadent, og hvor det var brudt — et godt Stykke oppe — kunde vi se, at det havde hængt der i Aaringer.

Imidlertid havde Bernard undersøgt Buskadset — et Raab bragte os til hans Side. Han havde fundet en gammel Kasket med et Navn kradset i Skyggen. Navnet bragte os til at studse — det havde engang tilhørt den anden af »De tavse Brødre«, der var forsvundet.

Vi gik tilbage til den hvide Teltby. Tavse og eftertænksomme. Drengene vidste nu, at hvad de havde set havde været et Syn — et Syn fra en anden Verden, som var lige saa uforklarligt som det var uhyggeligt. Samtidig havde de opdaget, hvad der var sket med den anden af »De tavse Brødre«.

Vi gik nu op til Spøgelseshuset. Alle Spejderne havde besøgt det, og selv om de ikke havde set noget særligt, havde det dog været en hel Oplevelse at være i et Hus, hvor et Mord havde fundet Sted.

Da de sidste Drengene begyndte at gaa tilbage til Lejren, kaldte en Tropsfører paa »Swede« Nelson.

Nelson var 14 Aar gammel og noget saa kæphøj, at det var utroligt. Hans var den sidste Stemme til at lie om Natten og den første til at hores om Morgenen. Naarsomhelst der var Ballade i Lejren, kunde vi være overbeviste om, at »Swede« førte an. Her

var der en god Lejlighed til at holde Regnskab.

»Du er velsagtens morderlig tapper,« sagde Tropsføreren.

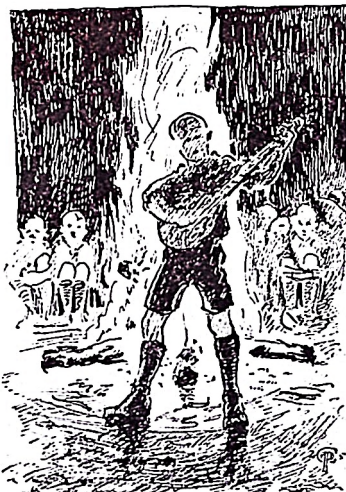
»Ih, jal Er du tosset,« svarede Nelson.

»Her er en Tjans til at bevise det. Dersom du tør tilbringe Natten i Spøgelseshuset — alene — vil vi tro paa, at »Onkel Stilk« er en stor Mand.«

»Swede« Nelson begyndte at hoste. Han var forkolet, sagde han. Hvilken som helst anden Nat vilde det være all right og saa videre i det uendelige. Men vi drillede og haanede ham, og tilsidst gik han ind paa det, hvorpaa vi forlod ham.

To Timer senere mente Lejrføreren, Mr. Wilson, at det kunde være nok. Sammen gik vi op til Spøgelseshuset

TRE STORE LEJRBAAL

Tegning af Chr. Tom-Petersen

I Midten af August arrangerer »Det danske Spejderkorps« tre store Lejrbaal i Dyrehaven til Fordel for Landsindsamlingen til Nationalmuseet. Der er ingen Tvivl om, at alle de mange Københavnerne, der sidste Aar strømmede ud for at overvære de store Jamboree-Baal under Dyrehavens gamle, ærverdige Bøge, vil komme igen i Aar. Og alle vi Spejdere, der vil med, vil heller ikke svigte. Naar Baalene flammer vil vi sidde og mindes de uforglemmelige August-Dage i 1924 . . .

for at hente »Swede« Nelson tilbage til Krølhaarsmadrasen.

Huset var tomt.

Vi gik ned paa Landevejen og raabte Drengens Navn. Intet Svar. Vi blev underlige til Mode, hvad i al Verden var der blevet af ham?

Bag et stort Træ fandt vi ham. Han rystede og hulkede af Rædsel. Vi løftede ham op.

»Hvad er der i Vejen, gamle Dreng?« spurgte jeg.

»Aah, jeg saa dem! Jeg saa dem!« stønnede han.

»Hvem? Hvad mener du?«

»De tavse Brødre!« lød Svaret. »Derinde i Huset.«

Vi prøvede paa at overbevise ham om, at han intet havde set, men han var paastaaelig, og modstræbende gik han med os til Huset.

Vi stod i Døren. Vore Lygter oplyste hver Krog. Det var mørkt og tomt.

»Der kan du selv se,« sagde Mr. Wilson. »Der er ikke en Smule.«

»Men jeg saa dem ikke gennem Døren,« sagde Drengen, »jeg saa dem gennem Vinduet paa den anden Side!« Vi gik til Sidevinduet.

Værelset, som vi for et Øjeblik siden havde set mørkt, var oplyst.

I Værelset, som vi vidste var tomt, sad to Mænd.

»Swede« Nelson pegede med rystende Finger derind. Han havde talt Sandhed.

Paa Bordet mellem de to Mænd laa Guld. Skinnende, straalende Guld. Den ene Mand kastede sig over det, og Synet forsvandt.

Værelset var atter mørkt og en klagen Lyd hørtes fra Værelset. —

Vi gik tilbage til Lejren, rystede; overbeviste — og dog, var det muligt? Havde vi set Spøgelser? —

Huset er nu revet ned. Drengene er spredte for alle Vinde.

Mange Gange har jeg fortalt Historien om Frank og Bernards Oplevelse og om vor egen i Spøgelseshuset.

Sidste Gang, jeg fortalte Historien, kom en Spejder og spurgte:

»Er det nu en virkelig Historie?«

Jeg svarede ham, som jeg nu svarer mine danske Venner:

»Den er akkurat lige saa virkelig som alle andre Spøgelseshistorier, du nogensinde har hørt — hvilket vil sige: mere eller mindre.«

Harold Stein.

GULD I MUND

Naar jeg skal være ærlig — og det skal man jo være — kan jeg ikke nægte, at jeg i visse Retninger er en Smule forfængelig. Jeg har alle Dage sat stor Pris paa, at mit Ydre skal virke tiltalende. For Eksempel holder jeg meget af spraglede Slips og kan blive vildt begejstret for et Par smukke, kulørte Sokker. Jeg nævner disse Smaating, for at man bedre kan forstaa det følgende:

Det hændte en Gang, at min bedste Ven stillede hos mig og fremviste — ikke uden en vis Stoltthed — en Guld-tand, som han havde faaet i den ene Side af Overmundens. Den virkede slet ikke anmassende, som den sad. Naar han talte, lagde man overhovedet ikke Mærke til den. Men naar han smilte, glimtede den gyldent i Øjnene paa een. Derfor smilte han meget. Selv da han fortalte mig, at han i Forgaars havde været saa uheldig at tabe sin Portemonæ med 5 Kroner og 37 Øre i, fortrak hans Ansigt sig i et stort Smil.

Det siger sig selv, at jeg var aldeles betaget af Synet. Jeg følte, at mit fine, højroede Slips og de blaaaternede Sokker, som hidtil havde været min Stoltthed, fuldstændig mistede Glansen over for dette Pragtstykke af en Guld-tand. I dette Øjeblik blev jeg angrebet af en Sygdom, som Tusinder af Mennesker for mig har lidt under — Guldfeber eller Guldsoot, hvad det nu er, den hedder. Det blev mig klart, at jeg hurtigst muligt ogsaa maatte anskaffe mig en saadan Tand, hvis jeg da vilde leve Resten af mit Livs Dage lykkeligt. Da jeg var kommet til denne Overbevisning, følte jeg mig glad tilmode og fremkom af og til med en Slags Vittighed. En enkelt Prøve hidsættes:

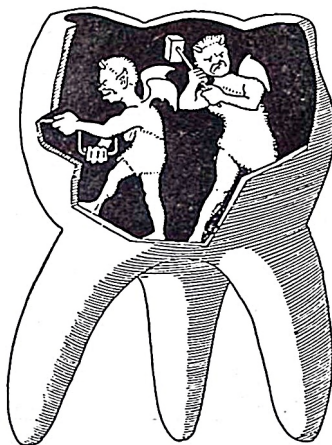
— Naa, Farvel, Hr. Morgenstund! sagde jeg, da jeg trykkede hans Haand til Afsked.

— Morgenstund??

— Haha! Ja, du ved vel nok: Morgenstund har Guld i Mund . . .

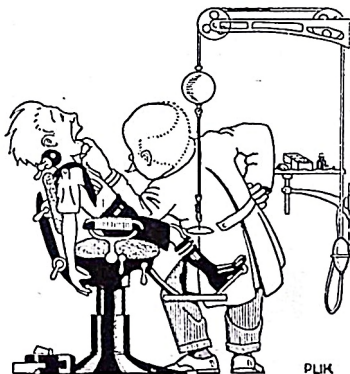
Han svarede ikke, men smilte stort, saa Solstraalerne funkede i det blanke Guld.

Jeg begyndte nu i Ro og Mag at filosofere over Problemet. Og Resultatet af disse Overvejelser mandede ud deri, at det vilde være naragtigt — for ikke at sige skørt — gjort af mig, hvis jeg gik op til en Tandlæge og bad ham

lave en af mine gode, friske Tænder om til en Guld-tand. Nej, der maatte være noget i Vejen med den Tand — der maatte være Hul i den! For ingen skulde dog tro, at det var ren Forfængelighed fra min Side.

Efter at have udsøgt den Tand, som jeg mente vilde egne sig bedst, paa-begyndte jeg et systematisk Arbejde for at faa Hul i Tandens. Det var imidlertid slet ikke nemt. Naar jeg børstede Tænder Morgen og Aften, passede jeg omhyggeligt paa, at den nævnte Tand ikke kom i Berøring med Børstens stride Haar. Saa godt jeg kunde, sørgede jeg for, at der sad rigeligt med Madrester ved den, naar jeg lagde mig til at sove. Hver Morgen var min første Gerning at lade Tungespidsen glide undersøgende rundt om Tandens for at mærke, om der var Antydning til Hul.

AF V. REHLUND

Men der gik baade Vinter og Vaar.

Først en Gang i Maj kronedes mine Anstrengelser med Held. Jeg vaagnede en skønne Morgen og opdagede til min Fryd, at nu var der Hul. Og saa gik det rask fremad. For hver Dag og Time blev det større og større. Jeg besluttede, at nu skulde det snart være. Dog vilde jeg først rejse paa Sommerferie. Naar jeg saa kom hjem, vilde jeg gaa til Tandlægen.

Dagen før jeg skulde rejse, skete der imidlertid noget. Da jeg drak min varme Morgenkaffe, mærkede jeg en svag Sitren i Tandens. Om Formiddagen, da jeg spiste en enkelt Iskage, ligefrem gøs det i den. Og om Eftermiddagen begyndte det at murre for Alvor — De ved, ikke egentlig Smerter, men alligevel en nederdrægtig irriterende Fornemmelse. Om Aftenen blev det rent galt, for saa begyndte Smerterne. Jeg stoppede hele Tungen op i Hullet, men det hjalp ikke. Tværtimod — det blev værre og værre. Jeg havde en Fornemmelse af, at smaa Djævlene hamrede og borede i den. Denne Hamren bredte sig efterhaanden, og til sidst var mit Hoved fyldt af hamrende og borende Smaadjevle. Jeg hældte Kamfer i Tandens — det hjalp ikke. Prøvede saa Jod — hjalp heller ikke. Jeg opnaaede kun at blive farvet gul om hele Munden, og saa sved det tilmed forfærdeligt i min Tunge af Jod, som jeg havde spildt paa den.

Saa gik jeg i Seng, for jeg tænkte, Varmen skulde hjælpe saa meget, at jeg maaske kunde falde i Søvn fra det hele. Men — oh — sikker Nat! — Jeg led, som jeg aldrig før eller siden har lidt, prøvede alle mulige Midler, men alt forgæves. Det rykkede voldsomt i alle Nerver, og jeg brændte over hele Kroppen af Feber. I min Fortvivlelse fandt jeg paa at lægge mit feberhede Hoved ud paa Natbordets kolende Plade.

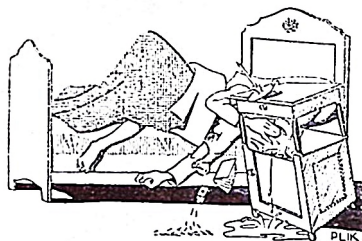
Jeg troede, det skulde hjælpe; men jeg opnaaede kun at vælte Bordet, saa hele Huset blev vækket. Paa dette Tidspunkt var Smerterne saa uudholdelige, at Taarerne flød fra mig i svulmende Strømme. Jeg *grad* ikke, men — ja, De forstaa mig nok?

Da der var gaaet en Evighed, blev det Morgen. Jeg gav mig ikke Tid til

Ærgrelser over Ferierejsen, som ikke blev til noget, men stod straks op og styrtede af Sted til Tanddoktoren. Da jeg stod uden for hans Dor, holdt Smerterne først op. Men Nattens Lidelser havde gjort mig til Helt. Jeg ringede paa og kom ind.

Omtrent med samme Følelse, som de dødsdomte tager Plads i den elektriske Stol — tænker jeg — satte jeg mig til Rette i Tandlægens drabelige Stol.

— Tja! sagde Tandlægen og banke-

de paa Tanden med en Tang. — Den er jo uunægtelig slemt medtaget. Hvis vi skal undgaa at trække den ud, tror jeg, den eneste Redning bliver en Guld-tand.

— Takl stønnede jeg, for nu begyndte det at gøre ondt igen. — Takl Jamen lad mig saa bare faa saadan en — naar der ikke er andet at gøre!

Det fik jeg saa. Og den klæder mig. Især naar jeg smiler. Derfor smiler jeg meget.

ER SPEJDERAANDEN GLEMT - DRENGE?

Det er Foraar. —

— Jeg gaar mig en tidlig Morgen en lille Tur over Ermelundsletten, drømmende mig tilbage til Jamboreens herlige Dage — — — jeg genoplever i Tankerne det store Eventyr, hører Summen af 31 Nationers Sprog, sæere fremmede Sange, Smelden af brogede Flag og Liljebannere, og jeg fornemmer Kogebaalenes bittersøde Rog, — aa, denne Duft, der kan faa enhver gammel Spejders Næsebor til at dirre og Øjnene til at skinne af Fryd alt dette drømmer jeg, medens jeg gaar over Sletten med den hvide By, op mod Hjortedammen, hvor jeg bilder mig ind, at Totempælen med Liljen i Toppen og Oksehuderne endnu staar, videre forbi »de gamles By« og over Fortunen ind i Dyrehaven, hvor alt nu er spirende Liv — — —

Under den store Eg sidder min gamle Ven »Spejderaanden« med Benene trukket op under sig som en Buddha. Men han ligner ikke sig selv; han ser meget nedtrykt ud.

— »God Morgen, Hr. Lensgreve,« siger jeg muntert. Han nikker svagt, men svarer ikke.

— »Hvi saa gram i Hu?« spørger jeg, »er Du blevet forlovet?«

Nu ser han op med et fjernt Blik og ryster paa Hovedet. »Værre end det,« siger han mørkt. »Jeg er blevet glemt — svigtet!« — »Glemt — svigtet? — Af hvem?« spørger jeg deltagende. Men nu ser han op paa mig med et Blik saa fuldt af Sorg og Skuffelse, at det giver et Hip i mit gamle Ulvehjerte, og med graadkvall Stemme siger han: »Af mi-

ne Spejdere, mine Drenge — — — de kender mig ikke mere!«

»Kender de Dig ikke mere? — Jamen, kære, hvordan?«

Han rejser sig langsomt, tager min Arm og begynder at trække mig afsted.

»Kom,« siger han, og vi gaar tavse op mod Fortunen. Snart møder vi en lille Flok Spejdere, leende og syngende — — — men ak, hvilken Sang: »Aaa Eva — Aa Eva« forekommer det mig, at de synger. »Spejderaanden« standser og stirrer paa dem. Saa ser han paa mig.

— »Ja, kønt er det ikke,« indrømmer jeg, »men hvad, — Herregud ...!«

— »Jo, men se,« siger han, idet han griber mig i Armen og peger paa Spejderne, — — — og nu først ser jeg det frygtelige: de har alle tændte Cigaretter, og store Røgskyer staar dem ud af Næse og Mund, medens de skraaler deres Revy-Vise. — Ude af mig selv farer jeg hen til Anforeren, river Cigaretten ud af Munden paa ham og udbryder foragteligt: »Er Du Spejder?« — »Ja, det kan Du vel se!« griner han mig op i Ansigtet, men Grinet forsvinder

lidt efter lidt, da jeg bliver ved at stirre ham ind i Øjnene; men nu ser jeg Trodsen komme op i ham, og da jeg foragteligt og bebrejdende siger: »Og Du ryger — og faar dine Drenge til at ryge!«, svarer han mig: »Hvad rager det Dig? — Idiott!«

Uden et Ord vender jeg mig om og gaar tilbage til min Ven »Spejderaanden«, som har været en tavs Tilskuer til Oprinet.

— »Der kan Du se,« siger han sagte, »saadan er de allesammen!« Vi staaar tavse et Øjeblik og ser Spejderne gaa borti, men nu hverken synger eller ryger de; først, da de er borte, svarer jeg:

— »Det tror jeg nu alligevel ikke!«

— »Jo,« siger han bedrøvet, »saadan har jeg mødt mange, — og andre har gjort, hvad Du gjorde nu, men — de vil ikke og saa de Revy-Viser — selv ved Lejrbaalene skraaler de dem!«

Efter et Øjeblik Tavshed tager jeg hans Haand og siger:

— »Jeg vil prøve at tale til dem, faa dem til at forstaa — — — og jeg tror nok, at der endnu findes Spejdere i Danmark, der kender »Spejderaanden!«

— »Ja, gid det var saa vell!« sukker han.

Jeg svarer ham ikke, — for jeg er ikke rigtig sikker i min Sag, — — — og da vi tavse gaar over Ermelundsletten, kan jeg ikke mere se Totempælen med Spejderliljen og høre Smelden af brogede Flag og Liljebannere — — — Sletten er tom og øde — — —

Vagabundus.

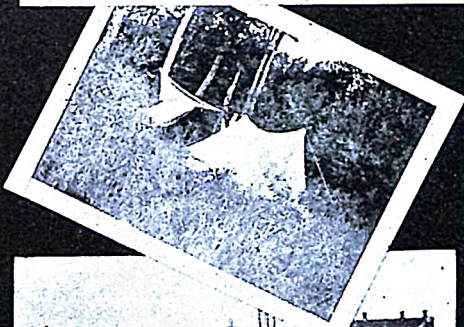
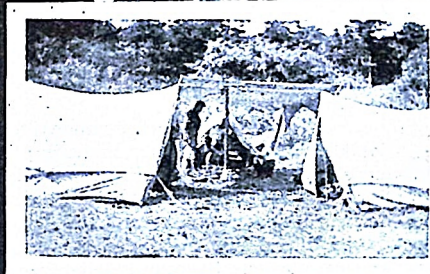
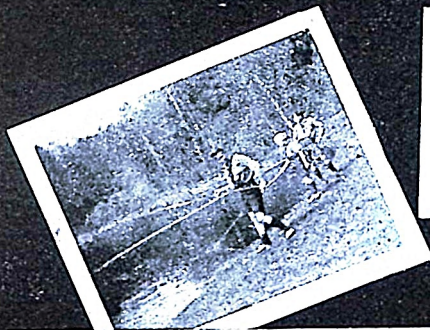

I. Gentofte Trop foretog sidste Sommer en 3 Ugers Cykletur over Sjælland og Fyen til Sønderjylland. Vi bringer her nogle Billeder fra den helt igennem vellykkede Tur.

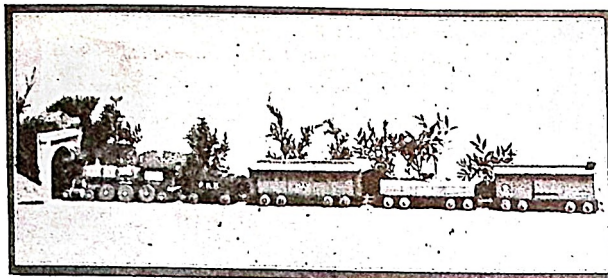
Tilvenstre, fra oven: Der er Bud efter Middagsmaden. Et let Solsejl gjorde god Nytte i den brændende Solhede. Græsset i Skovlysnningen var saa højt saa det næsten skjulte Tellene. Der ventes paa Færgen.

I Midten: I Sønderborg Slots Gaard. Det kan lobe rundt for en naar man tænker paa hvor mange Cyclehjul der paa Turen næglede at gøre det. I Fredericia. Der er gaet Ild i det stegte Flæsk.

Tilhojre: 100 km. og godt Humor. Skoene faar en ekstra Omgang, for vi skal til The hos den stedlige Præst. Lejren brydes paa 3 Minutter. Ud i Morgensolen med Madrasserne

Morsomme Fødselsdagsgaver til smaa Brødre

Selv det dyreste, færdigkøbte Legetøj morer jer ikke halvt saa meget som det I selv har lavet sammen.

Naturligvis maa I først have en Værktøjskasse: og vil I lave de morsomme Smaating, som vore Billeder viser, og som udelukkende er lavet af Træklosser (Fyrretræ) og Garnruller, maa I i denne Værktøjskasse have: En Løvsav og en lille grovere Sav, en lille Høvl, en let Hammer, to File, en med grove og en med fine Killer, Sandpapir og Smergellærred, et Bor (hvis man slaar Søm i Trisser uden først at bore, gaar Trissen itu, eller Sommet bøjes), en Trekant, en Passer til at maale med, en Skærekasse, Snedkerlim, smaa, blaa Søm og Skruer med runde Hoveder, de sidste ca. 1 Tomme lange.

Dette lyder maaske lidt dyrt; men det meste af Værktøjet er relativt billigt — især, hvis man køber det saa godt, at det ogsaa kan bruges af de Voksne til Hjemmets Tarv.

Vort første Billede viser et Godstog. Lo-

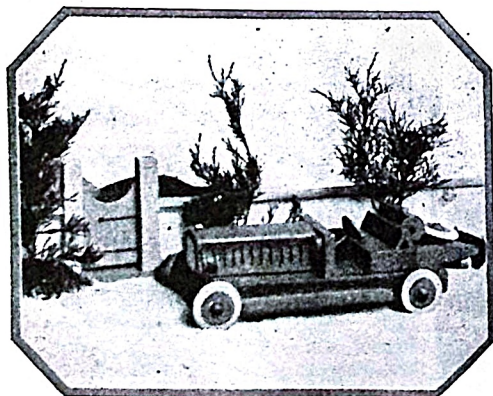
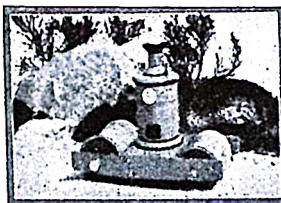
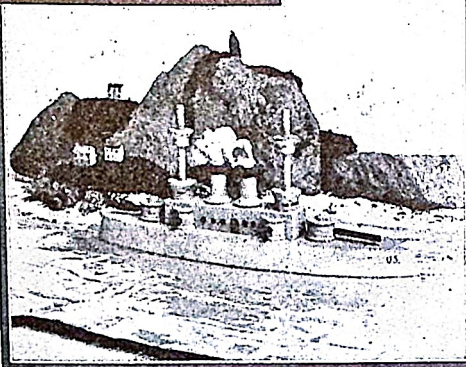
komotivet er lavet af et Stykke Træ (Pakkassetræ), der er ca. 2 Tommer bredt, 12 Tommer langt og næsten en Tomme tykt. Herpaa er klistret Keddel og Fyrhus, og Hjulene, 3 store og 2 smaa Trisser, der er skaaret midt over, er skruet fast til Træstykket. Kedlen er filet rund, og Kabinen er lavet af 3 fir-kantede Stykker Træ, der er ca. 1/4 Tomme tykke, 2 Tommer høje og 2 1/2 Tomme lange. Tagets yderste Hjørner er afrundet. Skorstenene og det andet Tilbehør til et Lokomotiv er ogsaa lavet af Garnruller, der dog maa være mindre end Hjulene.

Vognene bygges ligeledes paa et tykt Stykke Træ med Rullehjul skruet fast; men iøvrigt ved enhver stor Dreng bedre end vi, hvorledes et Godstog ser ud. Ellers maa han gaa sig en Tur ud paa Godsbanegaarden og se paa Sagerne.

Slagskibet er nemt at bygge; Skroget er af Fyrretræ, der er ca. en Tomme tyk, 3 Tommer bredt og 12 Tommer langt. Det formes i Baadform ved Hjælp af Sav, Fil og Smergellærred, og det udstyres rigt med Garnruller.

Kanonerne er runde Stokke, der kan købes hos Isenkræmmeren; Masterne, hvortil der børes Huller, ligeledes. For- og Agtertaarn skrues til Dækket, saa de kan drejes.

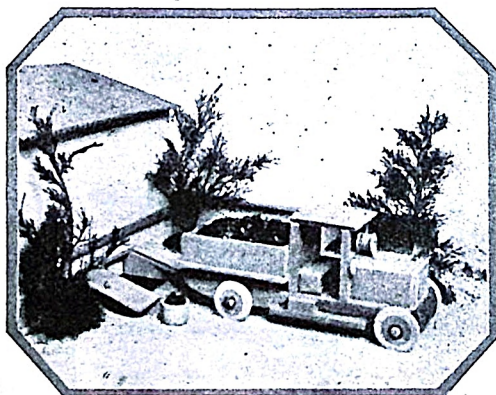
Den lille Damptrømler kræver ingen Forklaring, da dens Bygning tydeligt fremgaar af Billedet. Og i det hele taget behøver en kvik Spejder kun at faa en Ide for selv at være Mand for at udføre den.

E
F
T
E
R

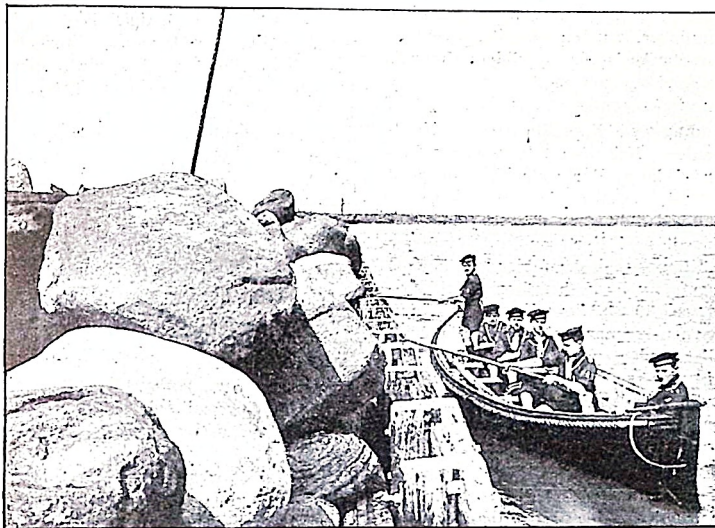
V
O
R
E

H
E
R
R
E
R

STENENE TIL GENFORENINGSMÆRKET

En Søspejder Good-turn.

Ved Molen

Efterhaanden har vi alle enten været paa Dybbøl eller set Billeder derfra og lagt Mærke til det smukke Mindesmærke, der i Form af en Flagmast er rejst tæt ved den gamle Mølle.

Men det er sikkert ikke ret mange bekendt, at danske Søspejdere har haft noget med denne Mast at gøre. Søspejderne havde imidlertid for Genforeningen Lejlighed til at yde en lille »Good Turn« m. H. t. dette Mindesmærke, og det gik for sig paa følgende Maade.

Kl. 9 Fmd. den 1ste Maj 1920 laa der en Hvalbaad ved Toldbodens Kongetrappe. Ved Roret sad Tropsfører *Viggo Jonsen* og ved Aarerne sad 5 Søspejdere, deriblandt den nuværende Tropsfører for Københavns 1ste Trop og undertegnede. Vi skulde afhente Arkitekt *Hammer*, der af »De danske Soldaterforeninger« var udset til paa Dybbøl at rejse et Mindesmærke for Genforeningen i Form af en dekorativ Flagmast.

Arkitekten kom, og vi roede nu til

et Punkt Nord for Kronløbsbassinet, der hvor nu den nye Skudehavn ligger, hvorimod der den Gang var fri Udsigt tværs over Sundet til Sverrig. Her for-

tøjede vi, og Arkitekt *Hammer* gik saa i Gang med at se paa Sten. Fire udmærkede Sten blev til sidst udvalgt og afmærkede, og efter at vi var blevet fotograferet, roede vi Arkitekten tilbage til Kongetrappen, hvor han tog Afsked med os.

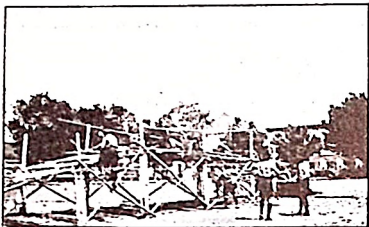
Det var Søspejdernes lille Andel i Rejsningen af Mindesmærket. Langt vigtigere var selvfølgelig Valget og Fældningen af Kæmpegranen ved Klampenborg, dens Transport til og Rejsning paa Dybbøl. Vore 4 Sten blev sendt pr. Bane derned, de staar nu med Inskription omkring Mastens Fod, de øvrige Sten var alle fra sonderjydsk Jord.

Første Gang, jeg saa disse 4 Sten, var som sagt i Maj. Den næste Gang var ved Genforeningen. Jeg var da ude som frivillig Lærling med Kadetskibet, Krydseren »Heimdal«, og fra de straalende Julidage stammer vel nok de stolteste Marineminder, som det indtil Dato er faldet i min Lod at samle.

Niels Brammer.

Danske Søspejdere.

Brobygning i Bangkok

EN stille skøn Januarmorgen staar den stolte danske Dampers ud fra Antwerpen ned ad Sheldeloden. Landskabet er ret ensformigt, grønt fladt Marsklandskab med høje Diger, bag hvilke de faa Smaahuse skjuler sig. Om Eftermiddagen skifter vi Lods i Vlissingen og staar ud i Nordsoen. Vi følger Belgiens Kyst i nogen Tid. Derinde ligger den store Stenmole ved Zeebrugge, kendt fra Verdenskrigen som Station for tyske Undervandsbaade og berømt fra Englændernes dumdristige, men glimrende gennemførte Angreb med nogle faa gamle Skibe.

Ved Solnedgang gaar Lodsens fra Borde ved et Fyrskib, og vi stævner ned mod Strædet ved Dover. Ved Midnat skimter vi Lysene derinde og glider ud i den engelske Kanal.

Badet i Sol ligger Isle of Wights høje Kridtkyst. Med Kikkerten kan jeg tydelig følge Vejen, jeg cyklede sidste Sommer med 3 af mine gamle Spejdere fra »1ste Østerbro«. Endog Pyn-ten ved St. Katherines Fyrtaarn, hvor vi gik i Vandet, er ganske tydelig. Saa svinder Øen bag os, og vi ser, som man siger, »kun Himmel og Hav«. Begge er ganske naadige. Solen bager fra en

skyfri Himmel, og Havet er ikke frygteligere end Øresund paa en Sommerdag.

Den 3. Dag er vi ude i Atlanterhavet. Vi ruller blidt i de lange rolige Dønninger. Kursen er sydlig, og Solen giver en Anelse om de blidere Himmelsstrøg, vi stævner mod.

4. Dags Aften faar vi atter Landkending ved Kap Finisterre i Nordspanien. Hele den følgende Dag holder vi langs Portugals Kyst uden at faa ret meget af den at se. Først 6. Dag ved Solopgang er vi ud for Kap Vincent med Fyrtaarn højt oppe paa en Klippeknold, der falder brat af mod Havet. En Flok »Tumlere« (Delfiner), vel ca. 30 Stykker, leger lige foran Stævnen og morer sig øjensynligt kongeligt med at narre den skarpe Jærnkant, der saa frækt skræker gennem deres Legeplads. Saa bliver de trætte af den Spøg og hopper i elegante Spring bort til andre Narrestreger.

Det er langt over Midnat paa Rejsens 7. Dag. Under en tindrende Stjernehimmel nærmer vi os Gibraltar. Rundt om os dukker Lys paa Lys frem, Dampere i samme Ærinde som vi, en hel Illumination, hvortil slutter sig de mange Fyr derinde paa Kysterne, mørke barske Klippevægge, som Maanen gyder et æventyrligt Lys over. Saa er vi inde i det smalle Stræde, omtrent som midtvejs i Storebælt, mellem to Verdensdele. Ved Solopgang er vi inde under Spaniens Sydkyst med Sierra Nevadas gnistrende hvide Sne-
toppe. Vi beholder dem isigte til over Middag.

Dagen efter er det bagende varmt. Det er 12. Januar med 18° i Skyggen. Hvordan mon det samtidig ser ud i København? Vi følger Afrikas Nord-

PAA VEJ MOD ØSTEN

ET INTERESSANT REJSEBRØD FRA TROPSPØRER BONDE.

kyst, og Kl. 4 faar vi Alger isigte. Kl. 5 falder Ankeret i Havnen, og kort efter er man midt i det brogede Mylder af silkeraslende tilslørede Kvinder, stolte mørkhudede Shejker, Spahis i flagrende ildrode Kapper, skraalende fezpnydede Avidsreng og elegante franske Officerer. Men Omgivelserne er helt moderne, høje Huse, elektrisk Lys og raslende Sporvogne.

Ved 11 Tiden er Ankeret lettet, og snart ligger de mørke Højdedrag med Hundreder af Lys bag os. Vi havde nu faaet 100 Tons Kork ombord, de fyldte godt paa Dækket.

6 Døgn senere fik vi Fyret ved Nilmundingen isigte, og den følgende Morgen ved 3 Tiden ankrede vi i Port Said. Havn udfør den franske Krydser »Colmar«.

Port Said sover aldrig. Hele Døgnet rundt kommer og gaar Skibe af alle Nationaliteter, Passagerer haster i Land efter den lange Sørejse for at muntre sig, og Byen er yderst gæstfri — for de rejsendes Regning. Den anses for at være den værste Roverrede i hele Verden, og den bærer ikke denne Titel med Urette. Næppe har man sat Foden i Land, før de Indfødte som Gribbe kaster sig over Byttet, de rives og slaas om det, og man er næsten et værgeløst Bytte i deres Hænder, hvis man ikke med et Par kraftige Nap kan ryste Selskabet af sig. Vandreren langs Gaderne, følger Sværme af Postkort- og Cigaretsælgere, Førere og Skopudsere i Trop efter, en hel Livgarde. Fra Butikkerne strømmer Købmændene ud og vil absolut have afsat noget

af deres Kram, som Regel kun Vrag-gods, forsmaaet paa Europas Marked. Vil man fotografere, stiller hele Banden sig malerisk op og forlanger bag-
etter energisk Drikkepenge for Ulejlig-
heden. Saa maner heldigvis Dampsløj-
ten til Afgang, en sidste Kamp med de frække Rokarles uforskammede For-
dringer, og saa staar man med let Hjer-
te og noget lettere Pengepung igen ombord.

Naar Damperen for halv Kraft glider ind i Kanalen, hvor 2 store Dampere uden Vanskelighed kan passere hinanden, og ser paa den som en Rende gravet i Ørkensand, saa er man tilbøjelig til at undervurdere de Vanskeligheder, som har været at bekæmpe, for dette Kæmpeværk kunde fuldendes.

Det var ikke alene Vanskeligheder fra Naturens Haand, der var at overvinde, men her som ved alle Værker, skabte af en genial Mesters Haand med et Udsyn, som ikke kendte Grænser, maatte Mesteren, den franske Ingeniør Lesseps, kæmpe mod menneskelig Dumhed, Misundelse og Had. Selve den engelske Regering søgte at modarbejde ham, men først, da Værket var fuldstændt og engelske Skibe sparede 24 Dage paa Rejsen fra London til Indien, først da gik det op for England, hvad Kanalen betød og skyndte sig at sikre sig Aktier i Foretagendet. Det er ingen billig Fornøjelse at gaa igennem Kanalen. Vort Skib paa ca. 10,000 Tons maa betale omtr. 30.000 Kr. Gennemfarten kan med lidt Held gøres paa 14—16 Timer. Vi havde Strømmen

imod og maatte fortoje flere Gange for modgaende Skibe. Ved en saadan Lejlighed kæntrerede den ene Fortøjningsbaad med 3 Arabere, de to faldt i Vandet, men blev hurtigt fiskede op af den anden Baad. Der blev et farligt Hal-løj, da de kom ombord, men det var klart, at de ved en Fejlmånvre selv havde Skyld i Uheldet. Ved Ismailia omtrent halvvejs fik vi ny Lods og ankrede næste Morgen i Bugten ved Suez i Læ af Afrikas Kystbjerge. Vi havde nogle Timer i Land. Byen er ikke berørt af Turister og havde derfor et mere tilforladeligt Præg end Port Said.

Det tog næsten 5 Døgn at slippe gennem det røde Hav. Det var en værre Tur og næsten ingen Vind til at friske lidt op. Der var intet af Interesse udover nogle nøgne Klippeøer og af og til Delfiner, men en anden Art end Middelhavets, de var større og meget bredsnude. Det er jo som bekendt kun i Sømandsvisen, at man sejler i »det bare Rødbedesafte«. Vandet var meget klart og smukt smaragdgrønt. En meget tidlig Morgentime passerede vi Øen Perim i Bah el Mandebstrædet. Jeg var oppe, for jeg vilde nok se det Stræde, som i min grønneste Ungdom skaffede mig min første Lussing. Jeg husker ikke den nærmere Aarsag.

1. Febr. passerede vi en lille Korallø Minikoi med en skøn hvid Forstrand og vajende Kokospalmer, og omtrent hele Dagen 5. Febr. løb vi langs Ceylons Sydkyst. Skyerne samlede sig om Bjærgtoppene derinde, saa vi fik kun lidt af selve Øen at se. Flere af Rejsesfællerne paastod at kunne lugte den aromatiske Duft derinde fra, men jeg har en slem Mistanke om, at Hovmesteren har blæst noget pulveriseret Kan-el ud i Kabytten. Vor Opmærksom-

Brøen stormes

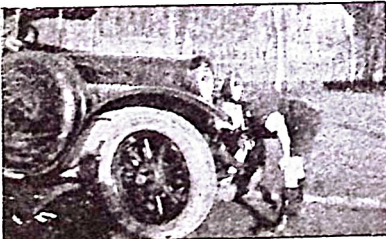
hed samlede sig mest omkring de mange ejendommelige smalle Fiskerbaade, saa smalle, at man med Nød og næppe kunde sidde i dem. De førte et stort mørkt Bastsejl og som Modvægt en Ud-ligger af let Træ, der flød paa Vandet fastgjort til Baaden med to Bambus-stænger. Vi gør ikke videre Fart, da vi har Strømmen imod, men Vandet er spejlblankt uden en eneste Krusning. Hvis vi ikke lavede lidt Vind selv ved Skibets Fart, vilde her være uhyggeligt varmt.

7. Febr. passerede vi Sumatras Nordspids og stod mod syd ned i Malakkastrædet. Nu møder vi igen Skibe, og de er meget nysgerrige, navnlig om Af-tenen. De blinker med Morselampen: »What sip«, og hvis vi har Lyst, saa fortæller vi det, og at vi er paa Rejse fra Antwerpen til Singapore. Bagefter præsenterer de sig selv. Undertiden passerer vi en hel Del Skibe, og saa blinker det ustandseligt som en Flok snakkesalige gamle Kællinger; naturligvis bliver man ikke dov af det.

Endelig 9. Februar Kl. 10 Form faldt Ankeret paa Singapores Rød. 1ste Del af Rejsen var tilende efter 36 Døgn Rejse fra Antwerpen.

Bonde, 1ste Østerbro.

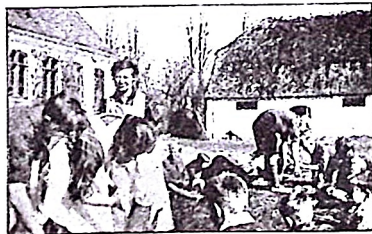
Saa starter vi

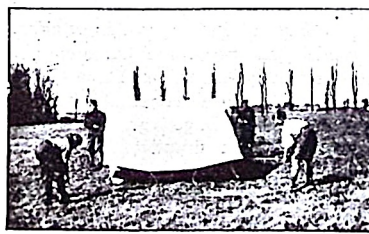
I Grøften

Hos Værten

Teltrejsning

Brødbagning

»Sol og Sommer«

Den 16. Juni 1923 begyndte min Ferie, som jeg havde glædet mig meget til, fordi jeg skulde ud at sejle sammen med to Spejderkammerater. Vi var saaledes tre Mand, og vi havde faaet Troppens Kragejolle »Gringo« til Disposition i vor Ferie.

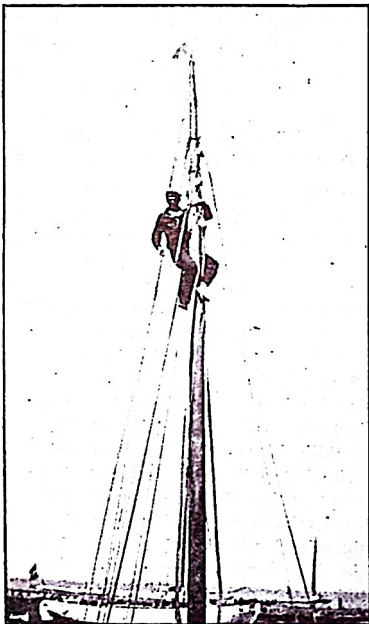
Klokken syv om Eftermiddagen gik vi om Bord og begyndte straks at gøre klart Skib til vor Tur, som ikke havde noget bestemt Maal. Først Kl. 3 om Morgenen den 17. var vi fuldstændig klar, og skont der ikke var megen Vind, besluttede vi os dog til at lette og staa Nord paa. Det var meget smaat med Vinden hele Dagen, og da Sejladsen saaledes ikke krævede alle Mand paa Dækket, benyttede de to Tiden til at tage en paa Øjet: vi havde jo ikke haft Tid til at sove, siden vi kom om Bord. Endelig hen ad Eftermiddagen kom der lidt Luft fra Vest, og vi søgte nu ind under Land for at kunne liste os ud af Sundet. Ud for Skotterup Kro fik vi Lejlighed til at hilse paa Krydseren »Heimdalen«, og inde paa Land stod Viggo Jensen og Niels Brammer og vinkede til os; det saa vi nu ikke, vi fik det først at vide et Par Dage senere.

Kl. 6,15 Eftm. rundede vi Kronborg efter en lang og kedelig Dag i Sundet og satte Kursen mod Hornbæk, hvor vi havde i Sinde at overnatte. Først Kl. 10½ styrede vi lige ned paa Hornbæk Havns Indløb, idet vi holdt os langs Kysten for at undgaa Sandrevlen, som ligger lige udfor Havnen. Jeg stod paa Fordækket klar til at lade Sejlene gaa, da jeg pludselig mærkede, at Baaden tog Grunden lige ud for den nordre Mole; heldigvis var der ingen Fart paa Skuden, saa der skete ikke noget, og i Løbet af kort Tid laa vi vel fortojet i Havnen og gjorde hurtigt klart Skib for at komme til Køjs.

Den 18., da vi kom paa Dækket, opdagede vi, at vor Nabo, ligesom vi selv, var fra Hellerup, og han fortalte os, at han var blevet meget forhavset om Morgen ved at se os ligge ved Siden af ham. da han overhovedet ikke havde hørt os komme ind. Da der ingen Vind var, blev vi i Hornbæk den Dag for at hilse paa Venner og Bekendte og nød i det hele taget Livet paa bedste Maade.

Den 19. Kl. 11 Fm. gled vi for fulde Sejl ud af Hornbæk for at tage et lille Trip til Kullen. Vi havde fin Vind og Strømmen med os, saa det gik strygende den første Times Tid, derefter løjede Vinden af, og ganske smaat nærmede vi

Paa Sommertur med „Gringo“

Til Tops

os Mølle Havn, hvor vi fortojede ved 5-Tiden.

Den 20. var det fuldstændig vindstille, og da Vejret ellers var godt, gik vi en Tur op paa Kullen, hvorfra man har en ganske herlig Udsigt over til Sjælland.

Den 21. tørnede vi ud Kl. 5 Fm. og gjorde efter Morgenmaaltidet straks klart Skib til at lette. Vi havde besluttet os til at tage en Tur til Kallundborg og kom da ogsaa paa Vej, men da Vinden var vestlig, og vi saaledes maatte ligge paa Kryds hele Dagen, endda mod en Del Sø, opgav vi Forsøget og vendte Skuden for at gaa til Gilleleje Havn og se Vejret an. Ligesom vi stod ind i Yderhavnen, sprang vort Fokkefald, saa glade var vi over ikke at ligge og hugge i det langs Kysten, tilmed da Jollen i den høje Sø var blevet halv fuld af Vand.

Den 22. var Vejret som Dagen i Forvejen, og da vi jo var ude for at holde

Ferie, foretrak vi at blive i Gilleleje i Stedet for at hakke os frem til Kallundborg. Efter at vi havde spist en bedre l'rokost, gik vi om Bord i en Motorbaad som vi havde truffet i Mølle; den havde ligesom vi søgt Havn i Gilleleje. Her tilbragte vi hele Eftermiddagen sammen med Ejeren af Baaden, en gammel Skipper paa 70 Aar; han var selvfølgelig godt spækket med Skipperhistorier, som han øste op af.

Den 23. var Vinden stadig vestlig og temmelig stærk, saa vi blev enige om at opgive Kallundborgturen i denne Omgang og tage tilbage til Hornbæk for at holde Sankt Hans Aften sammen med vore Venner der.

Hele Formiddagen laa vi imidlertid indespærret, fordi en stor Sejler var gaaet paa Grund lige i Havneløbet, og først om Eftermiddagen Kl. 4,15 kunde vi staa ud af Havnen med 2 Reb i Stor-sejlet og for Fokken alene, og godt en Time senere laa vi fortojet paa vor gamle Plads i Hornbæk Havn; vi var dog ikke fri for at være en Smule vaade af den lille raske Sejlstur.

De følgende Dage var der ikke saa megen Vind, at vi syntes det kunde betale sig at stikke i Søen, og vi blev derfor liggende i vor lille »Nødhavn«.

Den 27. Kl. 6 Morgen stod vi endelig til Sø igen med en sydvestlig Vind, men da vi skulde krydse os frem, gjorde vi ikke store Fremskridt. Kl. 6 Eftm. var vi saaledes kun tværs af Spodsbjerg, dog da Vejret var fint, blev vi enige om at fortsætte Sejladsen hele Natten.

Klokken 4 om Morgenen den 28. var vi naaet op til Snekkeløbet og havde nu ganske frisk Vind, men da vi jo ikke hidtil havde været særlig begunstiget af Vinden, turde vi ikke gaa ned til Kallundborg, som vor første Tanke var, for vor Ferie sluttede den sidste, og vi vendte derfor endnu en Gang Skuden og stod tilbage langs Kysten. Allerede Kl. 9 Fm. løjede Vinden af, og vi maatte kaste Anker ud for Kikhavn, hvor vi laa til Kl. 11¼. Ved 6 Tiden om Eftermiddagen havde vi Hornbæk tværs, og da vi endnu havde et Par Dage tilbage af Ferien, syntes vi ikke, vi vilde gaa ned i Sundet, men gik endnu en Gang i Hornbæk Havn. Dette kom vi imidlertid bittert til at fortryde, for de følgende Dage var det aldeles stille, og det var umuligt for os at komme videre, hvorfor vi, hvor nødig vi end vilde, maatte lade Baaden ligge i Hornbæk; selv tog vi hjem med To-

get. »Gringo« blev senere hentet af en ny Besætning, som imidlertid heller ikke havde Heldet med sig, det tog dem 3 Dage at komme ned til Taarbæk, hvorfra den omkring den 11. skulde starte paa en ny Tur.

Man kan maaske indvende mod ovennævnte Tur, at vi ikke kom noget videre omkring, men som Ferietur var den ganske fortrinlig, og da vi jo ikke havde sat os noget bestemt Maal for Turen, var vi alle enige om, at vi

havde haft 14 herlige Dage sammen, og vi vilde hellere end gerne have fortsat 14 Dage endnu.

—scar.

Hvis det synes dig, at Lykken har bedraget dig, min Ven, hvis du har lidt ondt i Ryggen, og en Torn paa begge Ben, gaar du rundt med Mavesmerter, hvis en Tandbyld piner dig, har en Ungmø knust dit Hjerte, kom og hør mit Raad til dig!

SPEJDERVISE

Af Johs. Kjær.

Hvis du synes, hele Verden gaar dig skammelig paa tværs, hvis den i din hele Færden bruger Kvart, naar du ta'r Ters, har jeg sikkert Medicinen, som kan helt kurere dig. Du skal bare ta' Kiminen: Følg det Raad, du faar af mig!

Du skal blot med Hast dig klæde i den gule Uniform, dine Lyster til at græde bliver svage som en Orm! Thi den fri, ubundne Færden gennem Sletter, Mark og Skov den gør lys're for dig Verden, og det har du just behov.

DE store Bankmand C. F. Tietgen var som ung i Købmandslære i sin Fødeby Odense. Sin Principal havde han ikke meget med at gøre. Kun naar Købmanden — hvad der kunde ske — ud paa Natten kom veltilpakket hjem, maatte Butiksdrengen Carl Frederik hjælpe ham af Klæderne, dels fordi han var saa svær, og dels fordi han var saa fuld, at han ikke formaaede at hjælpe sig selv. Der skulde jo nogen til det værste.

Havde Tietgen ikke meget ud af sin overste Foresatte, havde han saa meget mere ud af hans Bogholder. Denne Mand, hvis Navn var Colding, lærte Drengen mangan god Købmandsregel. Naar han saadan sagde:

En Købmand skal have Orden i sine Sager,

saa glemte Tietgen det aldrig. Hans Ordenssans blev stærkt udviklet. Den, der skriver disse Linier, har selv set ham tage et Stykke Sejlgarn op, da det laa og flød paa Gulvet, og det gjorde han paa et Tidspunkt af sit Liv, da han havde en Tjener paa hver Finger. Han gjorde det altsaa selv. Colding havde indprentet ham en Ordenssans, der prægede ham hele Livet og udvikledes til en Sans for det festlige. Det festlige kunde Tietgen ikke undvære hverken som Formand for Handels- og Kontoristforeningen eller som Ordfører for den danske Handelsstand.

En anden god Handelsregel, som Colding lærte Tietgen, lod saaledes:

I BAALETS SKÆR

Du skal aldrig omgaas andre end dem, du kan lære noget af.

Selvom Tietgen ikke undgik at se det egenkærlige, der kan ligge i denne Leveregel, skrev han sig den bag Øret. Han prøvede ethvert Kammeratskab paa, om han kunde lære noget af det, og at lære noget vilde sige: at lære noget godt. Og han fik senere hen i Li-

vet god Brug for at knytte gode Forbindelser, nyttige for sig selv og nyttige for det Land, som det var hans Ærgerrighed at tjene.

En Købmand skal ud og se sig om,

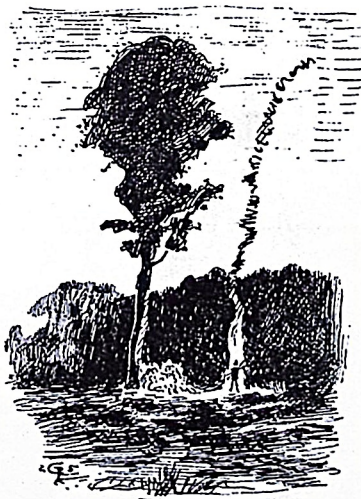
lod Coldings tredje Raad. Og Tietgen fulgte Raadet. Han gennemtravede som ung sin Fødeby og lærte den at kende. Efter udstaaet Læretid rejste han for første, men ikke for sidste Gang over Nordsøen. Han fortsatte hele sit Liv med at lære, og nogle af sine bedste Undervisningstimer fik han udenfor Danmarks Grænser, naar han først for sig selv, senere for sin Bank og Danmarks Regering afsluttede Forretninger til mange Millioner Kroners Værdi.

De nævnte tre Leveregler fulgte ham og bragte ham frem i Verden. Og frem i Verden vil ogsaa enhver ung Mand komme, som har Orden i sine Sager, som søger gode Kammerater, og som faar en god Uddannelse, enten det bliver hjemme eller ude i det fremmede.

Det gjorde ikke Tietgen mindre, at han ved Siden af sit Købmandsskab ogsaa havde andre og dybere Interesser. Marmorkirken i København staaar som et Vidnesbyrd herom. Saadanne Interesser vil heller ikke i vore Dage forringe et ungt Menneske eller hindre ham i at blive et dygtigt og nyttigt Medlem af Samfundet — tværtimod.

Ryslinge Højskole.

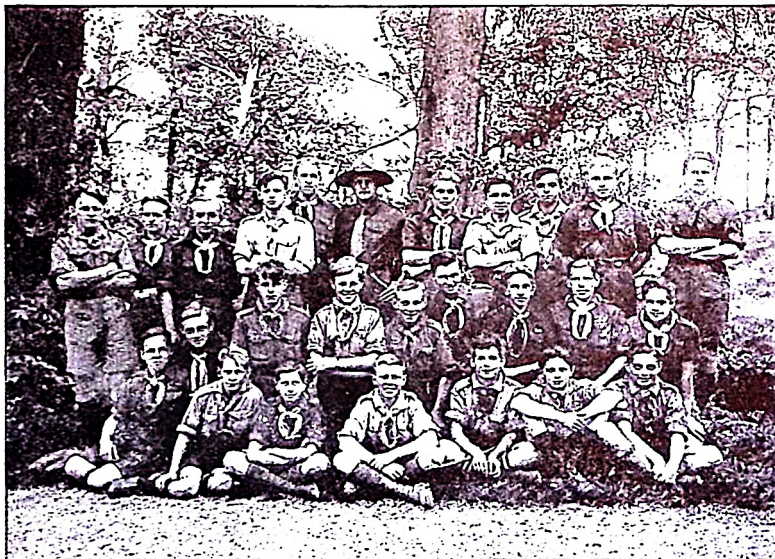
Johannes Monrad.

Tegning af Chr. Tom-Petersen

K. F. U. M.-Spejdernes Korpslejr paa Trelldenæs

Dyrlæge Gotfred Hansen fortæller om vore grønne Kammeraters storslaaede og ypperlige Lejr.

Roskildespejderne, som repræsenterede »Det danske Spejderkorps» ved Trelldenæs-Lejren

Yderst ude paa det ejendommelige Trelldenæs samledes Lørdag den 11. Juli grønne Spejdere fra alle Landets Kanter, og de modtog her deres uden- og indenlandske Gæster, hvorimellem os Roskildefolk som det danske Spejderkorps Repræsentanter, paa den bedste Maade.

I den rygende Blæst rejstes Teltene, og det første Indtryk var lidt ugæstfrit, men da vi næste Morgen vaagnede, straaled en rigtig Jamboreesol os i Møde, og der var Fest, da Lejren højtideligt aabnedes Søndag Morgen Kl. 9.

Der var da samlet nøjagtigt 1977 Deltagere, et Antal der sikkert har overtruffet Lejrledelsens Forventninger.

Efterhaanden fandt man sig helt godt til Rette og blev rystet rigtig sammen, og det Lejrbillede, der udbredte sig for Blikket, mindede meget om Jamboreen, kun var der den store Forskel, at her var vi Danskere i saa overvældende Flertal, men det har ogsaa sine Behageligheder.

Et kortvarigt Lejrbaal sluttede den første Dag, der havde vist, at alle

Arrangementer Lejren vedrørende var i Orden.

Mandag Formiddag Kl. 10 begyndte

en 36 Timers Bivouakøvelse, og de enkelte »Stammer» rykkede ud i de ur-skovlignende Skove paa Trelldenæs.

Øvelserne gennemførtes glimrende, og de enkelte Bivouaker var gennemgaaende godt indrettet, selv om de ikke blev sat paa nogen alvorligere Prøve, for Vejret var stadig det bedst tænkelige.

Øvelsen sluttede Tirsdag Kl. 3 Eftm., med at de mange Stammer, der i Natens Løb havde samlet sig i 2 Partier, styrtede sig imod hinanden, men da afblæstes Øvelsen ogsaa, for der havde dog vist kunnet gaa for meget i Stykker, hvis 2000 Drengene havde faaet Lov til at slaas omtrent paa Livet løs; og var Kampen først rigtig begyndt, saa tvivler jeg meget paa, at den havde været til at standse i en Haandevending.

Saa gik det igen til Lejren og — ud i Vejleljordens dejlige Vand. Det var det bedste ved hele Dagen.

Onsdagen var det Hjemmets Dag, hvor alle maatte skrive hjem paa et udleveret Brevkort, og Torsdag paabegyndtes en »Kammeratskabsdag», hvor alle Drengene ved Lodtrækning fordeltes mellem de forskellige Troppe.

Fredag Eftermiddag formeredes de

Udsigt over Lejren

Ungdom og Livsglæde

gamle Troppe igen, og Drengene samledes atter med de gamle Kammerater, og selv om de selvfølgelig alle erklærede, at de havde haft det udmærket, saa var Glæden over at komme i de vante Folder igen let kendelig.

Lørdag gik med Konkurrencer i Tovtrækning og med Forberedelser til Opvisningen Søndag Eftermiddag, hvor der ventedes stort Besøg.

Søndag Eftermiddag var der indbudt til kristeligt Ungdomsmøde, hvor Biskop Ammundsen, Haderslev, talte, og efter Mødet var der store Opvisninger paa Sportspladsen. Der vistes »Faldpyramider«, Stafellob, Tørklædeforbindinger, Baaretransport, Gymnastik osv. og Opvisningerne, der samtidig foregik paa 5 forskellige Steder, gik med Fart og Præcision og høstede varmt Bifald af de omtrent 6000 Besøgende.

Om Aftenen var der stort Lejrbaal, hvor Biskop Ammundsen sluttede af.

Mandag var sidste Dag i Lejren, man begyndte saa smaat at forberede Afrejsen næste Dag.

Ved Lejrbaalet om Aftenen takkede Gæsterne for den Venlighed og Gæstfrihed, de havde nydt i Lejren. Ikke mindst vi Roskildespejdere havde Grund til at takke vore grønne Kammerater, for vi var ved enhver Lejlighed blevet behandlet som Kæleborn, og

den Tak, som jeg rettede til vore Værter, var derfor saa hjertelig og velment som mulig.

Lejrbaalet sluttede og for sidste Gang lod Tonerne af den gamle Korsfarerhymne »Dejlige er Jorden« mellem de gamle fredede Bøge paa Trelldenæs, og man gik til Ro i Lejren for sidste Gang.

Næste Morgen var det hele i Optrud,

og efter en hjertelig Afsked med Lejrchefen og Staben sejlede vi med Motorbaad til Fredericia.

Naar jeg for mig selv skal gøre de Indtryk op, som jeg har faaet i de grønnes Korpslejr paa Trelldenæs, saa bliver Resultatet det, at det har været en storslaet og godt gennemført Lejr, hvor ogsaa alle uforudsete Vanskeligheder er blevet overvundet med godt Humor.

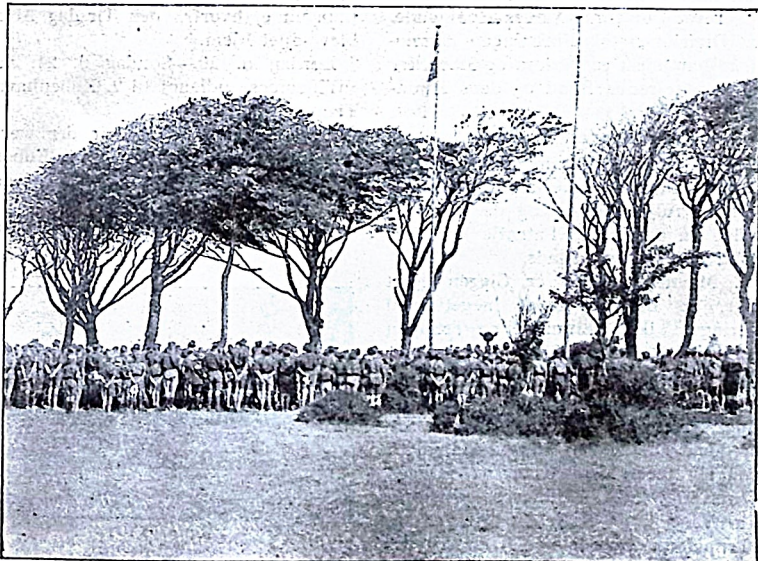
Der raadede i Lejren en udmærket Aand og Tone — jeg har under hele Lejren bogstavelig talt ikke hørt et grimt Ord eller et raat Udtryk — og der herskede et Kammeratskab, der gav sig Udtryk i Handling.

Den rent sportsmæssige Side af Sagen har ogsaa faaet, hvad der tilkom den, og de deltagende Troppe havde deres Materiel i en udmærket Orden.

K. F. U. M. Spejderne har paany vist at deres Spejderteknik er i Orden, og Lejrens hele Anlæg og Forløb har været hele det grønne Korps til stor Ære.

Som Værter har vore grønne Kammerater været enestaaende, og den Fordragelighedens Aand, man mødte hos dem, gør at man med Glæde vil forny Bekendtskabet med dem.

Maatte i Fremtiden Fordragelighedens Aand blive den herskende blandt alle danske Spejdere, saa grønne og gule hyppigere og hyppigere maa kunne mødes i enigt Samarbejde for vor fælles Spejdersag til Gavn for vore danske Drenge.

Redigeret af G. Honnens de Lichtenberg, Willemoesgade 54, København, Telefon Ø. 3529 y.
(15. Juli—15. August: Bispensgade II, Aalborg).

Søspejderdivisionen.

Formand for Divisionsraadet: Kap-
tajn K. V. Høyer, Gl. Kongevej 80, V.
Telf. Vester 3356.

Divisionschef: Søløjtnant K. Dahl,
p. t. Fiskerinspektionsskibet »Diana«,
Brevpostkontoret, København K.

Der har i lang Tid hersket Uvished
angaaende Søspejderdivisionens offi-
cielle Navn, ofte er der taget fejl; bl. a.
har vi ogsaa her i Bladet misforstaaet
det. Derfor har vi undersøgt Sagen og
kan meddele, at *Det danske Spejder-
korps'* Søspejderdivisions Navn ifølge
Overenskomsten af 31. Nov. 1924 er:
De danske Søspejdere.

Ny Tropsraadsformand.

Højskoleforstander Vagn Møller,
Rødkilde pr. Stege, har afløst Fru
Postmester Büløw som Formand for
Møns Søspejdertrops Tropsraad.

Kaproning.

De danske Søspejdere har fra *Dansk
Forening for Rosport* modtaget Indby-
delse til at deltage i Københavns inter-
nationale Regatta d. 26. Juli. Der er
udskrevet Løb for 4-Aarers Hvalbaade,
fra Divisionen, og Foreningen *Danne-
virke* har udsat et Diplom og Medailler
for den sejrende Baad og dens Mand-
skab.

Københavns I. Trop.

Paa Grund af Eksamenslæsning har
1. og 2. Patrulje ikke kunnet gennem-
føre Patruljemøderne, og de har kun
sejlet nu og da. 3. Patrulje har der-
imod haft megen Sejlsad.

I Maanedens Løb er Giggen gjort
klar, og der er sejlet meget med
»Gringo«. D. 23. Juni deltog Troppen
med 15 Mand i Spejderkorpsens Baal-
fest paa Jamboreesletten. Fra d. 10. til
d. 15. Juli skal Giggen paa Tur til Køge
Bugt; der overnattes i Telt paa Strand-
bredden. D. 20. Juli startede »Gringo«
paa sin første Sommertur (10 Dage).
Turen blev ledet af tidligere Tropsfører
Kai Hansen. C. Schou Christensen,
Tropsfører, Grenaaegade 3. Ø. 2203 y.

II. Københavns Søspejdertrop.

Siden Kommandohejsningen d. 3. Maj
har Troppen sejlet flittigt med »Gry«.
Hver Lørdag—Søndag og hver Hellig-
dag er der sejlet i Sundet, der er aflagt
Besøg i Helsingborg, paa Hveen, paa
Saltholm og forskellige Steder langs
den danske Kyst. Kr. Himmelfartsdag
var der Øvelsessejlsad for Befalings-
mændene og Navigationsskolen. Pinse-
turen gik i Aar til Hornbæk og Hel-
singør. Lørdag d. 4. og Søndag d. 5.
Juli Natovelse omkring Strandmøllen
med 1. Buffalo Bill-Trop. Søndag d. 26.
Juli startede »Gry« paa Sommertur.

A. Eriksen,

Tropsfører, Vævergade 1².

Skovshoved Søspejdertrop.

Søndag d. 7. Juni Øvelsessejlsad.

Lørdag d. 13.—Søndag d. 14. Juni
Week-end-Tur. Der lettedes Lørdag Aft-
en Kl. 10. Trerebet Storsejl, Stormkly-
ver. Da Vinden Søndag Middag var fri-
sket saa meget, at det antoges for ufor-
svarligt at sejle videre, vendte vi om
og lagde »Willemoes« ind paa Reden
ved en af Havneværnets Bøjer ved
Langelinie, hvorfra den Tirsdag Aften
blev sejlet hjem.

Lørdag d. 20.—Søndag d. 21. var
»Willemoes« udløst til 2. Københavns
Trop.

Hver Torsdag Aften har der været
Roning i den Hvalbaad, som Køben-
havns 1ste Trop elskværdigst har laant
os.

Tirsdag den 23. Deltagelse i de kø-

Primussen pudses

benhavnske Divisioners Skt. Hans-Baal
paa Jamboreesletten.

Lørdag den 27.—Søndag den 28. Sej-
lads med »Willemoes«.

Troppen har i den forløbne Maaned
haft en Tilgang paa 11 Dreng.

I Dagene 4.—16. Juli afholdtes Lang-
tur med »Willemoes«.

Age Broby,

Tropsassistent,

Strandvej 295, Charlottenlund.

I. Svendborg Trop.

Søndag den 7. laa vi Dommerskib for
Sejlkлубben 1920 til Kapsejlsadsen Taa-
singe rundt. Fredag den 19. havde
Troppen Besøg af Divisionschefen, som
var ombord for at inspicere »Asra«.
Søndag den 21. fulgte vi »K. D. Y.«s
Kapsejlsads paa Lunkebugten. Søndag
den 28. Sejltur til Lohals. Tirsdag den
30. Tropsmøde ombord paa »Asra«.

Troppen træner for Tiden til 2. og 3.
Klasses Prøverne. Tilgang i Maanedens
Løb 1. Afgang 1.

Troppens aarlige Sommertogt bliver
i Aar fra den 18. til den 28. Juli og
gaar til Sønderjylland.

Niels Christensen,

Tropsfører,

Møllergade 46. Telf. 487.

Stege Søspejder Trop.

Med April Maaned og den tidlige Paa-
ske begyndte Arbejdet paa Klargøring
af »Andrés«. Hver Aften samt alle Søn-
og Helligdage, naar Vejret har tilladt
det, er der arbejdet om Bord. D. 13.
—14. Maj kom »Andrés« paa Bedding,
blev skrabet og malet i Bunden, d. 15.
blev der rigget til, og endelig d. 17. Maj
kunde der lægges ud. Der er derefter
sejlet saa godt som hver Søn- og Hellig-
dag samt en enkelt Gang om Aftenen.
Desværre blev Troppen ikke repræsen-
teret ved Paaskestævnet, da de udvalgte
Deltagere maatte passe deres Arbejde
Paaskelørdag. Pinseturen maatte tilfids
paa Grund af Lavvande og kontrær
Vind holdes »indenskærs«. — Det er
lykkedes Troppen for et kortere Tids-

rum at laane en Robaad, saaledes at det har været muligt at drive Roning om Aftenen. — »Andrés« er nu i tip-top Stand, der er indsat ny Mast, ligesom Fok og Sejlpresenninger er fornyede.

Gamle Dreng.

Chr. Dalberg har i Foraaret taget Styrmandseksamen og klemmer nu paa til Skibsførerprøven.

Ejnar Fredriksen har i Juni holdt Bryllup. — Til Lykke!

»Stoffer« (Feldbech-Christiansen) har nu faaet egen Forretning: »Spejdernes Munderings Magasin«, 3, Landemærket, C. 10909. Alle Søspejdere kan træffe ham og mange gamle Kammerater der. Aabe Broberg er set i Hærens nye Kornetuniform.

DA Solen kuglerund og stor stod op i Øst og sendte sine gyldne Straaler ind over Mark og Eng, kan det nok være, der blev travlt alle Vegne. Alle Blomsterne vaskede sig i Duggens krystallklare Vand og hældte Resten ud som store Draaber, der glitrede og flimrede, mens Solen steg højere og højere. Kun henne i et skummelt Hjørne stod nogle Aftenpragtstjerner og sov, men de var jo ogsaa nogle værre Natte-ravne.

»Er jeg nu ikke fin?« sagde Knopurten til Agermaanen og lod rigtig Solen bage den rødviolette Krone. — »Bare den ækle Tidsel ikke bliver for stor.« »Uh ja, de Tidsler er nu ogsaa saa store paa det, fordi de er saa lange og tynde.« »Ja, fy da, de kan jo risikere at knække over ved den mindste Vind.« »Ja,« sagde Agermaanen, »her staar jeg og kommer i Tanke om min Bedstemor, det sølle Skrog gik saamænd hen og fik Tæring, fordi en fjollet Tidsel havde smidt sine Frø i Nærheden af hende, saa der voksede nogle uopdragne, generende Individuer op og tog hele Lyset for sig selv.« »Ja, de Tidsler,« sukkede den og drejede sin smidige, slanke Stængel med de allerkæreste, gule Smaablomster, »de kan tage hele Solen for sig selv og lade os andre staa i Skygge, saa man er færdig at vride sig af Led for bare at faa et Glimt af Solen at se . . .« Og saa begyndte der en Snakken. Alle Planterne aalede den stakkels Tidsel igenem, kun Aftenpragtstjernerne gjorde Forsøg paa at sove og mumlede noget om Nattero. Men Tidslerne rankede sig blot endnu mere, lod Tornene stritte endnu barskere, saa selv Meneskene ikke turde komme i Nærheden af dem.

Men pludselig fik alle Blomsterne noget andet at tænke paa. De fik Besøg. Der kom Bier, Fluer, Sommerfugle og andre gode Venner. Og Blomsterne smilede indbydende og viste deres smukkeste Farver frem, idet de foldede Kronerne rigtig ud i al deres

Hvad jeg oplevede en Morgen hos Blomsterne

Pragt, saa de guldhovedede Støvdragere rigtig fik Solen at se. De havde jo hele Natten været indespærrede af Kronbladenes beskyttende Dække. For de var jo saa sarte.

Der kom en Bi hen og satte sig paa en Kløvers honningduftende Hoved og sugede Honning til sig i lange, begærlige Drag. Og Blomsten lod Bien drikke, for den vidste jo, at mens Bien drak, blev den bestøvet. »Og det er dog det, det gælder om,« tænkte den.

Men sikken Misundelse der blev blandt de omkringstaaende Planter. »Ja, vi tænkte det nok,« sagde nogle Brændenælder, der stod i Grøften. »Selvfølgelig er vi ikke gode nok til saadan en storsnudet Humlebi. Og saa

besluttede de selv at udføre Bestøvningen, naar Vinden begyndte at blæse. Men gnavne var de alligevel og brændte efter at faa Besøg om ikke af andre saa dog af en Flue.

Men stoltest var Ligusterhækken, for her sad Sommerfuglene og pyntede op i det grønne, mens de sugede Honning fra de hvide Klaser.

Ja, det gik ret fornøjeligt til paa Mark og i Eng, men just som Agermaanen og Knopurten var i Færd med at rage uklar over, hvem der var smukkest, skete det frygtelige. —

Det var en brun Drengahaand, der greb om Agermaanens slanke Liv og med et brutalt Ryk rev den op af Jorden. »Ak,« gispede den, »jeg tror, jeg . . .« Men saa kom den ikke længere, for lidt efter laa den i Drengens Botaniskerkasse.

Det var en Spejder, der skulde tage Botanikermærket og var paa Jagt efter Planter. Een efter een forsvandt de i Botaniskerkassens mægtige Vom — kun Aftenpragtstjernerne missede med Øjnene, lo af de andre og saa faldt de i Søvn.

Da Drengen kom hjem med Blomsterne, ordnede han dem, skrev Navn, Voksested, Datum og Aarstal, da de blev fundet og lagde dem saa i Pres. Nogle Dage efter var de færdige og klæbet ind i Herbariumet, og her sad de saa fast, med stærke Frimærkepapirsstrimler rundt om Stængel og Blade. Og alle Planterne var glade. »Vi er her,« sagde de, »for Videnskabens Skyld, og det er dog det ædleste Mål her i Verden.«

Spejder! Hvis du rigtig vil lære Blomsterne at kende, saa gaa ud og find dem i Naturen, det er langt bedre end Skolens malede Paptavler. Læg Mærke til Voksestedet, Jordbund (Sand, Ler, Muld), om de staar i Lys eller Skygge, om de har det tort eller fugtigt, og hvad du ellers synes. Skriv alt dette op i din Lommebog og som for nævnt: Navn, Voksested, Datum og Aarstal.

Tegning af Axel Mathiesen.

Herman Jensen: »En Vovehals«. (Jespersen). »En Vovehals« er en god Dregebog. Herman Jensen skildrer her paa en interessant Maade Verdenskrigen. Paa Omslagtegningen ser man Gaston springe ud af en Flyvemaskine og ned paa en Plojemark. Bogen er vældig spændende. Ernst, 12 Aar.

J. P. Jensen: »Napoleon«. (Jespersen).

»Napoleon« af J. P. Jensen omhandler Napoleons Liv og Levned fra Fødsel til Død, hans Fremgang fra Løjtnant til General og Kejser, hans Tronafsættelse, de hundrede Dage, Livet paa St. Helena og hans Død. Bogen er skrevet anbefaler derfor enhver denne in-
teressant og nemt forstaaelig, og
teressante Bog. Delle, 13 Aar.

Vilhelm Bjerregaard: »Øen«. (Hasselbalch).

Har her, Dreng! Har I læst »Øen« af Vilh. Bjerregaard? Han fortæller om 6 Dreng, der har sluttet sig sammen og slaaet Lejr paa en Ø i en af Himmelsbjergsøerne, hvor de lever helt for sig selv. Hvis I ikke har læst Bogen, synes jeg, I skulde se, om I ikke kunde faa fat i den. Ping, 14 Aar.

H. P. Holst: »Kamel-Øen i Sydhavet«. (Chr. Eriksen).

Forfatteren H. P. Holst har skrevet en Bog, der hedder »Kamel-Øen i Sydhavet«. Bogen handler om en Dreng paa 16 Aar, der faar Hyre paa et Skib. Skibet kommer ned til en af Sydhavsøerne. Nogle af Mandskabet kommer i Land og skal søge efter en Skat. Omsider finder de Skatten, og de kommer hjem. Jeg anbefaler enhver at købe Bogen.

»Bornholmer-Silden«, 12 Aar.

Gunder Thomsen: »K. K. K.« (Jespersen).

»Den hemmelige Forening K. K. K.« er en rigtig Dregebog, dens Forfatter, Gunder Thomsen, skildrer heri tre Drenges gode Kammeratskab, hvorledes de stifter en Forening, der faar det samme Navn som den amerikanske Forening Ku-Klux-Klan. Forfatteren fortæller blandt andet om, hvorledes de tre Dreng afslører en Spilleklub, tilsidst opløses Foreningen, og hermed ender Bogen. Det er en Bog, som alle raske Dreng bør læse.

Erik, 11 Aar.

FOR DRENGENES DOMSTOL

Vi har sendt de sidste Aars Dregebøger rundt til danske Spejderdreng og bedt dem anmelde dem. Her har I Resultatet.

Alcott: »Plumfield«. (Hasselbalch).

Plumfield er Navnet paa en Kostskole, hvorpaa en fattig Dreng kom. Hans Navn var Nat Blake, men han blev aldrig kaldt andet end Nat. Paa Kostskolen faar han sig en Ven, som hedder Dan, og som hjælper ham mod alle dem, som vil gøre ham noget ondt. En Dag, da en af Drengene havde drillet Nat, tog Dan Drengen med ned til Aaen, og gav ham en ordentlig Dukkert. Hver Lørdag Aften fik de Lov til at holde Pudekamp et Kvarter, imod at de saa ikke lavede Sjov de andre Aftener. Resten kan de, som køber Bogen, selv læse. Da jeg selv har læst Bogen, vil jeg raade alle Dreng, som i det hele taget synes om at læse Bøger, at købe den.

Ærbødigt

»Gubben«, 13 Aar.

R. J. Nielsen: »Kong Rawa den Tredje«. (Hasselbalch).

Forfatteren har skrevet mange Bøger om de sorte Krigere. En af disse Bøger er »Kong Rawa d. 3.«, Hersker over en stor Stamme i Indien. Hele hans trofaste Hær af Vilde staar parat med Sværdet i Haand, rede til at forsvare deres Konge. Tasalanga, deres øverste Krigsfører, tvinger de Vilde til at slaas. Der udkom tidligere en Bog ved Navn: »De sorte Pletters Land«. Denne er en Fortsættelse.

Skipper, 13 Aar.

Rudolf Bruhn: »I Sommerlejr«. (Danske Drenges Forlag).

Denne Bog, som hedder »I Sommerlejr«, handler om F. D. F. Drengenes Liv i en Lejr.

F. D. F. er hver Sommer i Lejr, og i denne Bog hører vi lidt om deres Bedrifter. Den er baade fornøjelig og spændende.

Hans, 12 Aar.

Percy Westerman: »Anden Styrmand«. (Gyldendal).

»Anden Styrmand« er en Bog om raske og modige Bedrifter; den er skrevet af Percy Westerman; Hovedpersonen er en Mand ved Navn Burgoyne, der er anden Styrmand om Bord paa et Skib, der bliver overfaldet af Sørøvere og bragt til en øde Ø, hvor hele Besætningen og Passagerer, bl. a. en ung Pige, bliver sat til at arbejde for Sørøverne. Omsider finder Burgoyne dog paa Kaad; han flygter sammen med den unge Pige, der er forklædt som Mand, og nogle af Mandskabet i en Baad, men strandar paa en Korallø, hvor de indhentes af Sørøverne, fordi en af Passagererne viser sig som Forræder mod de andre. De overvinder dog deres Forfølgere, slipper bort i deres Baad og faar tilkaldt Hjælp fra den engelske Flaade, der finder Sørøvernes Ø og befrier de fangne Besætninger fra de Skibe, Sørøverne har taget.

Palte, 13 Aar.

T. B. Reed: »Femte Klasse«. (Danske Drenges Forlag).

Vil I læse en meget god Kostskolefortælling, saa læs denne Bog. Den er oversat fra Engelsk og er nok værd at eje. Billedet udenpaa er meget spændende og forestiller to Dreng, der slaas.

Bertel, 12 Aar.

Georg Andersen: »Knud«. (Danske Drenges Forlag).

»Knud« er en Fortsættelse af »Den nye Dreng«, som de fleste af Jer sikkert allerede har læst. Den handler om Knuds Liv i Skolen og i F. D. F., og det kan nok være, der sker mange spændende Ting, som I vil mere Jer over.

Karl, 11 Aar.

Viggo Rehlund: »Byens Børn«. (Hasselbalch).

Den, der læser denne Bog, vil se sig en Mavepine paa. Saa morsom og fornøjelig er den.

Holger, 11 Aar.

Lad Ligtornene

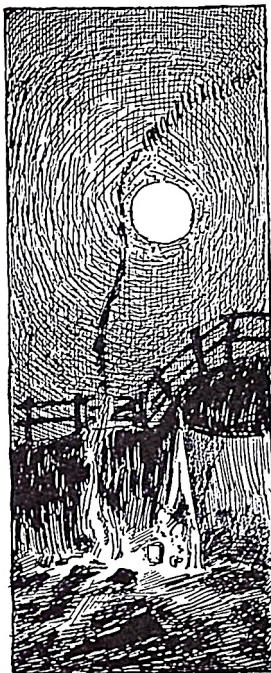
Jeg var en Aften gaet i Tivoli. Der var i tusindvis af Mennesker. Trængslen var saa stor, at man maatte sno sig som en Aal for at komme frem, og foran Pantomimeteatret var det rent galt. Der var ganske simpelt sort af Folk. Siden alle andre stoppede der, maatte jeg naturligvis ogsaa gøre det, og inden længe var jeg klemmt inde midt i Massen. Lidt fra mig stod en ældre, svær Dame — spids. Hun saa ud til at være smækfornærmet over, at andre end hun vilde se paa Forestillingen, og da en yngre Herre kom hende for nær, svarede hun arrigt: »Ka' De ikke se Dem for, De træder paa mine Li'tæ'r.«

Den yngre smilte og bukkede. »Undskyld, Frue, men jeg troede ikke, De tog Ligtornene med i Tivoli.«

Folk lo og gav ham Ret. Ligtornene bør man lade blive hjemme, naar man gaar i Tivoli en Aften, hvor der er Trængsel. Jeg er endda tilbøjelig til at mene, at man overhovedet altid bør gøre saa lidt ud af den Slags som vel muligt. Men der er jo Mennesker, som man skulde tro var født med Ligtorne, og der er andre, som lægger sig dem til igennem Tiderne, de er stadig udsat for at faa dem beskadiget, og nærer den faste Overbevisning, at alle andre gør sig en speciel Fornøjelse i at træde dem over Tærne.

Gamle Mennesker er vist ikke nemme at kurere for denne Skade, men vi unge, som kan blive udsat for at erhverve os slige ubehagelige Gevækster, bør snarest se at skaffe os af med dem igen.

For det første maa vi gøre os klart,

Tegning af Chr. Tom-Petersen.

at det i alt Fald kun er vor egen Skyld, dersom vi har et eller andet irritabelt Punkt, og for det andet gaar jo ingen af os med et Skilt paa Ryggen, hvorpaa der er malet nogen Advarsel, saa andre kan se, at vi er ubehagelige at omgaas, og derfor maa være forsigtige i deres Optræden overfor os, og det skulde jo heller ikke være nødvendigt. Vi er unge nok til, at vor Karakter lader sig forme endnu, og vi er ogsaa

blive hjemme!

kloge nok til at indse, at en fornøjelig og gemytlig ung Mand har langt flere Chance for at klare sig udenom Fortrædeligheder end ham med Ligtornene.

Helt kan vi ikke se, hvorledes vi selv er; men vi ved bestemt, hvorledes alle de andre er, og hvis alle disse andre har en vis Tilbøjelighed til at genere os, lad os saa gribe i vor egen Barm og se efter, om Fejlen ikke skulde være vor egen.

Der er nogle Mennesker, som vi vil kalde »Lykkens Pamphylus«, de er altid heldige, synes vi, og al Ting drejer sig til det bedste for dem, men prøv at lægge Mærke til disse »Pamphyluser«, saa skal I se, de er altid fornøjede, rede til at tage Tingene med godt Humør, vanskelige at irritere og ikke altid parat til at optage enhver lille Sag, som ikke falder i Traad med deres egne Interesser, som en personlig Fornærmelse.

Med andre Ord, »Pamphylus« bliver man ret og slet ved at være velvillig stemt imod andre, ved at møde andre med Tillid og rede til at tro det bedste om deres Ord og Handlinger.

Derfor behøver vi ikke at gøre os dumme overfor virkelig tiltænkte Fornærmelser, men er Fornærmelsen dikteret af lave Instinkter som Misundelse eller Egoisme, har vi Ret til at overhøre, og er det en uforvarende Fornærmelse, Ret til at undskylde den. Bare ikke Ret til at lade den gemme sig hos os, saa at det bliver siddende og nager os, for saa har vi allerede den første Ligtorn igen.

A. J.

Sommerens store Præmieopgave!

Har du Lyst til at vinde ti Drengebøger?

Fristen udsat til 1ste September!

Se Reglerne i Julinumneret.

Redakt. Adr. 1. Aug.—15. Aug. Fredensv. 61 Charlottenlund. Efter 15. Aug. Nærum Kostskole Nærum.

Har du været i Spejder Munderings Magasinet ^A/_S Landemærket 3, Telf. 10909.

ET RIM

En rigtig Spejder med
godt Humør
IRMA Margarine paa
Maden smør.

Opladning

af Radio Akkumulatorer og Bil Akku-
mulatorer hurtigt og billigt.

S. Aa. Eliassen Helgolandsg. 19, C. 10185

Til Damme

og Bassiner haves store, meget smukke
Guldfisk samt flere Arter billige Koldt-
vandsfisk Særsomt Akvarieværrelse med
mange sjældne Tropesfisk forefindes. —
Stort Udvalg i Kanariehunner til Hæk.

Alt til Fugle- og Fiskepleje føres.
Willumsens Fugle og Akvariehus
Østerfarimagsgade 45. — Telefon Øbro 2550.
Forespørgsler — Svarporto.

FOTO-ARTIKLER

Enhver Spejder bør have
et Kamera.

Største Udvalg: Gratis Vejledning.

A. LYKKEBERG

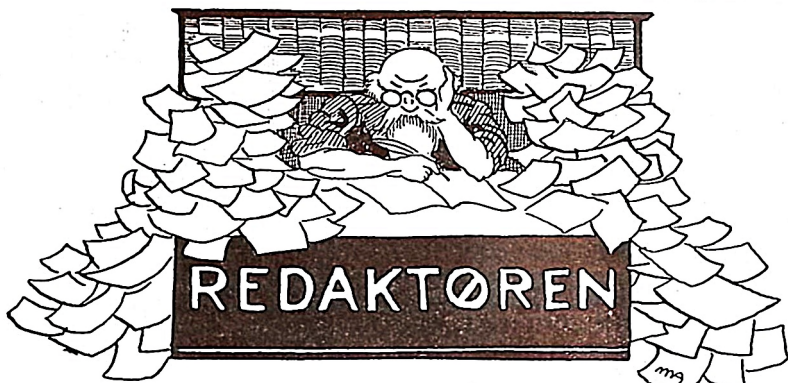
Østergade 37. Telf. 10769

Cloëttas

Chocolade

faas overalt

Fineste dansk Fabrikat

Fra 1. Aug. til 15. August: FREDENSVEJ 61, CHARLOTTENLUND

Efter-15. August: Nærum Kostskole, Nærum.

Kære Spejdere!

Snart er Sommerferien forbi. Forhaa-
bentlig har I haft nogle pragtfulde Spej-
deroplevelser — morsomme, spænden-
de, uforglemmelige Øjeblikke i Lejren
eller paa Vandreturen. Tag nu og del-
tag i

Sommerens store Præmieopgave

som vi fortalte jer om i sidste Nummer
(Juli) Side 4! Som I husker, var der
to Afdelinger — hvis I sejrer i dem
begge to, kan I vinde hele

20 Drengébøger

paa een Gang.

I kan dog godt nøjes med at deltage
i een af Afdelingerne — indsende Bil-
leder — eller fortælle om en Oplevelse
(ikke over 350 Ord!)

Vi udsætter Fristen til 1. September,
men saa heller ikke en Dag længere.

Hæng nu i! Venlig Hilsen!

Redaktøren.

Spm.:

Vi hylér af Grin over den, der er
fremkommet med den Idé at give Er-
melundssletten Navneforandring.

Da den under Jamboreen blev kendt
af Alverdens Spejdere under Navnet
Ermelundssletten, kan vi ikke indse,
hvad en Navneforandring skal være til,
medmindre der er en Grund, som man
da bedes oplyse os om.

Med Spejderhilsen og Tak for Op-
tagelsen.

3 »Kronhjorte«.

Svar:

Tag nu ikke for haandfast paa Sagen
I brølende Hjortel »Jamboreesletten«
var et let og spøgefuldt Indfald. Slet-
tens Tilnavn skal minde kommende
Spejdergenerationer om den store Jam-
boree og bevare dette mærkelige Ord
for Eftertiden.

I Stedet for at sige: »Der ligger Er-
melundssletten, hvor den store Jam-
boreelejr laa«, siger man nu: »Der er
Jamboreesletten«!

»Hjortedræber«.

Spm.:

Hr. Redaktør.

Du kunde vel ikke sige mig, om
Spejdere nu, efter den nye Lov, har
Ret til at bære Vaaben. d. v. s. Dolk
eller Skovmandskniv.

Med Spejderhilsen.

»Bagheera«.

Svar:

Skovmandsknive og Spejderdolke
kan ikke betragtes som egentlige Va-
ben, men som skærende Brugsgen-
stande.

**HUSK, at Redaktørens Adresse
efter 15. August er:**

Nærum Kostskole, Nærum

KONDITOR

HENNING KLENZ — TORVEGADE 32 — AMAGER 4423

De bedste Kager, Chocolader og Desserter

BRINGER OVERALT I BYEN

GEORGE MATHIEU

FOTOGRAFISK ATELIER

Chr. d. IX Gade 10.

Hj. af Gothersgade.

forhen Hoffotograf Sonne's Atelier.

1. Kl. Arbejde. 20 pCt. til Spejderne.

Forlang udtrykkelig

ASP CYKLE- LYS.

Stemplet ASP i lyset
Det eneste rigtige
Cyklelys der findes

Amerikansk Iscream - Fryseri.

Onsgaardsvej 3.

Telefon Hellerup 1263.

1ste Kl. Is-Anretninger til Selskaber.
Eneforhandler af Is i Jamboreelejren.
Leverance til Skole- og Spejderfester.

LILLE HANSEN SOM BROVAGT

:: Alle Byens Spejderdreng drager
hastigt frem ::

ude i Terrænet
der bliver kraftigt trænet.
Haandfast Opgør
med et Oprør
nu skal ske med Klem.

:: Skjult bag Skoven sniger Fjenden
sig af Sted med List ::

Hvis de blot deromme
kan over Bækken komme
hen til Lejren,
saa er Sejren,
deres; det er vist!

:: Over Bækken gør en Planke Tje-
neste som Bro ::

Her stod Hansen
og vogted' ene Skansen.
»Gaa I bare
jeg skal klare
dette, kan I tro!»

:: Saadan sa' han til de andre, som
gik bort i Lon ::

tog saa Lejrens største
og bedste Sæbeborste.
Glad i Tanken
gav han Planken
to Pund Sæbe grøn.

:: Som en Torden stormer hele Op-
rørskaren frem ::

Fremad! Tag saa Skansen,
Pas paa, du lille Hansen!
Frygt, bliv bangel
som vor Fange
skal du føres hjem!

:: Første Mand sprang ud paa Plan-
ken, anden fulgte med ::

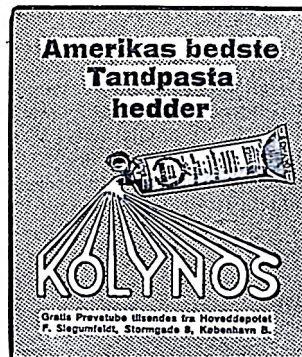
men kom ikke over,
nej, i de vilde Vover
de paa Skallen
gik i Ballen;
Sæben virkede!

:: Lille Hansen lo og raubte: »Kom
kun, kom til mig ::

Endnu to det voved.
men gik paa deres Hoved
med i Rækken,
der i Bækken
laa og hviled sig.

:: Hvert et Haab om Sejr var aldeles
odelagt ::

thi fra Granskovsskyggen
de faldet blev i Ryggen.
Hansens Venner
slog hans Fjender.
Nu var slut hans Vagtl

Praktiske og holdbare Telte.

Kombinerede Telte.

Tagtelte til at dele danner 2
Spejdertelte.

Praktiske og holdbare.

Kom og se mange Typer Telte opstillede i

Cort Adellersgade 8.

H. HALMØE

København K. - Tlf. Byen 6762.

VERDENS BEDSTE LOMMELAMPE-ELEMENT.

Fra Divisionerne.

Indsend
små, korte
Meddelelser
om Troppens
Liv
til Redaktionen
Nærum Kostskole
Nærum.

Fra 1. Aug.—15. August er Redaktørens Adresse Fredensvej 61, Charlottenlund.

Efter 15. Aug. Nærum Kostskole, Nærum.

De stjaalne Pølser.

Da jeg var paa Lejr sidste Sommer, oplevede jeg et lille Drama i en Akt. Efter Lejrbaalets Underholdning gik vi til Ro. Klokken kan vel have været to om Natten. Da kommer Vagten til Syne i Telldøren. Hans Ansigt var temmelig ynkeligt at se paa, og vi var alle spændt paa at høre, hvad der var sket. Han sagde kun tre Ord og forsvandt hen til det næste Telt med samme Efterretning. Vagten sagde: »Pølserne er stjålet«. Vi var alle grædefærdige ved at høre hans Melding. Jeg og mine Kammerater var hurtigt sat ind i, hvad der var sket. Inden vi var gaaet til Ro, havde vi lagt Mærke til, at der var nogle fulde Mænd, som gik og sang i Nærheden af vor Lejr. Vi begyndte at lede efter Gerningsmændene. Da vi havde løbet rundt i den vaade Dug i en Times Tid, fandt en af mine Kammerater Æsken med Pølserne. Der var stor Jubel over hele Lejren ved Tanken om, at vi alligevel skulde faa Pølser til Middag den næste Dag. Senere blev det opklaret, at vor nye Tropsfører vilde sætte os paa en Prøve for at se, hvorledes vi kunde klare os i en snæver Vending.

Jorgen Frimodt.

1. Guldborg L. Tropp.

har taget Navneforandring og kalder sig nu Vendertroppen. Troppen har oprettet Patrulje i Sækkjølbing 6 Mand + 13 i Guldborg. Ialt 19 Sp. Troppen har et Par Måneders ligget stille paa Grund af Eksamen, men nu gaar den igen med Højtryk.

1. Nysted Tropp

er dannet med Købmand Johs. Voigt som Tropsfører.

2. Vibenshus Tropp

har fra 2.—16. Juli ligget i Sommerlejr ved »Høbbet« Gaard, Korinth, Fyn. — 30 Spejdere deltog. Under Lejren blev Nyborg-Faaborg-Dybbøl-Svanninge Bjerger og Svendborg besøgt. Straalende Sol hver Dag.

1. Øbro Flok.

Flokken er i stadig Fremgang og arbejder gennem Møder og week-end Lejre hver 14. Dag paa at naa videre frem.

Deltog i 1. Kbh. Divisionens Turnering i Pinselejren ved Tokkekøb Hegn og blev Nr. 2 i samlet Pointantal.

Flokken har afholdt Sommerlejr i Asserbo pr. Frederiksværk i Dagene 2.—14. Juli.

Collic og Mugin.

1. Odense Tropp.

Nedenfor bringer vi et Billede af en af vore største og ældste Troppe i

Landet: 1. Ordrup Tropp af 1. Københavns Division. Som omtalt i Juni Nr. har Troppen med Hæder deltaget i den fornylig afholdte Divisionsturnering, ved hvilken Troppen i Troppturneringen blev Nr. 1 i Lejrkonkurrencen og i Forhindringsløbet og i Enkeltmands-Konkurrencerne tog 12 1. Præmier hjem af 15.

Af Troppens gamle Førere gennem Aarene kan vi nævne saa kendte og dygtige Folk som afdøde Dispaceur Middelboe, Forstkandidat Carl Syrach Larsen og den tidligere Divisionschef i Københavns Amts Divisionen, Direktør Franz Bruun, der i nogen Tid medens Troppen sorterede under Gentofte Troppen var Fører.

Troppen har meddelt os, at »Daddy Stein«, som vi i Juni Nr. præsenterede for vore Læsere, er en af dens gamle Spejdere. Harald Steins Stammeblad, der forefindes i Troppens Arkiv, oplyser, at den nuværende Field Executive har aflagt Rekrutprøve den 28. Aug. 1917.

Iøvrigt illustreres Troppens Historie bedst gennem det Raab, som ved Turneringens Lejrbaalsunderholdning rungede ud over Jamboreesletten:

Een — Ni — Elve
det er selve

Ordrup Tropp.

Hindsgavl — Horn- og Fiskebæk,
Præsto — Kalø — Furesø

— Økso —

.....

Fæ dø, Frænder dø,
alt forgaar.

Det danske Spejderkorps,
Ordrup Tropp, bestaar.

1. Ordrup Tropp af 1. Københavns Division

Vi mødes i Spejder Munderings Magasinet ^A/_S Landemærket 3, Telf. 10909.

Jamboree ved en K. F. U. M.-Spejderfest

Sydsjællænds Divisions Turnering

afholdtes 1. og 2. Pinsedag i Hollænderkoven ved Præsto, hvortil Tropene ankom Sondag Form. Kl. 10½.

Ved 12 Tiden var Patruljevandringsfolkene ankommet til Lejrpladsen efter en Tur, der var begyndt Lørdag Eftm. Kl. 5. Af Opgaver anføres Bivuakering, Stegning af Bof paa Spid, samt Skilsering.

Kl. 2 var alle Lejrene indrettet og Middagsmaden færdig.

Turneringsledelsen havde forstaaet, at skal vi kunne blive ved at interessere Rovers, maa der hydes paa virkelige »Mandeopgaver«, og saa snart Rovertroppene ankom til Lejren fik de anvist et Sted, hvor de maatte indrette deres Kvarter saa hyggeligt som muligt, Telt brugtes ikke, men inden man kunde skride til at lave Bivuaker og lave Mad, skulde man først have et 2 km Cross-country Løb fra Haanden, og endda var Maden spist og Lejrene i Orden Kl. 3.

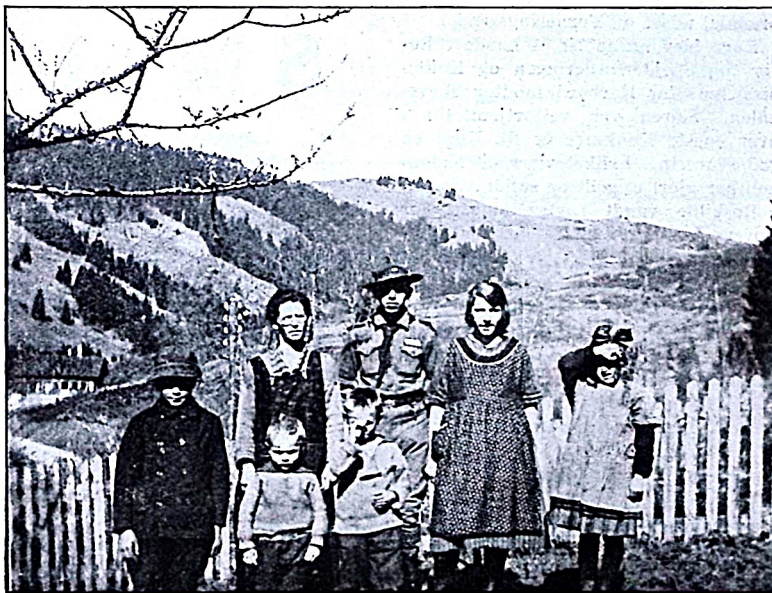
I Rovervandringen fra 3—6 (bl. a. Naturiagttagelse, Korttegning, Egnens Kulturhistorie) deltog 6 Hold, og den

Rapport Roskilde Rovers indsendte over Turen vakte fortjent Opmærksom-

hed hos Dommerne, den grænsede til det fuldkomne. For at d'Hrr. Rovers ikke skulde henfalde til Magelighed i de glimrende Bivuaker var der efter Lejrbaalet sørget for en Nattur, som bevirkede, at enkelte Bivuaker blev meget lidt benyttet. — Spejderne havde om Eftermiddagen Orienteringsløb, og om Aftenen samledes alle til Konkurrencen i Lejrbaalsunderholdning; og den, der før havde været med til Sydsjællands Divisionens Turneringer, vidste, at der her plejede at blive præstere noget fremragende. Mange Præstø Borgere var kommet til Stede, og man blev ikke skuffet. Særlig bemærkedes Køge Trops Illustrationer til Spejderloven og Præstø Spejdernes mange og taktfaste Raab. Interessant var det ogsaa, at for Roskilde konkurrerede den Patrulje, der havde vundet denne Konkurrence ved Kolonneturneringen hjemme.

Efter Konkurrencen blev der Tid til et »rigtigt« Lejrbaal, og Jens Hvass viste sig her som en storartet Lejrbaalsleder.

Til Stifindingen ved Nat maatte Spejderne medbringe et Kort og en Æske Tændstikker, men en flink Roskilde Spejder klarede sig som en fin Nr. 1

Dansk Spejder paa Besøg i Schweiz

Hvorfor kommer der saa mange i Spejder Munderings Magasinet ^A/s Landemærket 3, Tlf. 10909.

uden disse Hjælpemidler, hvilket maa siges at være noget af en Spejderbe-drift.

Efter Morgenparaden om Mandagen marcherede Divisionen med fuld Musik og flyvende Faner og Standere gennem Præsto til Sportspladsen, hvor Konkurren- cen i Femkamp og Tovtrækning skulde foregaa. Stifindingen ved Nat var et Led i Femkampen, men man manglede endnu Samariter, Kast med Redningsreb, Altmuligmands- og Slutningsopgave. Troppene stillede 5 Mand, hvorimellem der blev trukket Lod.

Tovtrækningen vakte som sædvanlig stor Interesse, her var Tovtrækning baade for Rovers og Spejdere.

Ved 12-Tiden gik Turen atter til Skoven, hvor Middagsmaden ventede, og efter Lejrafbrydningen kunde man Kl. 3 gaa til den spændende Præmieudde- ling.

Resultatet blev:

Spejdere. Nr. 1 Køge, Nr. 2 Roskil- de, Nr. 3 Præsto. Det var udmærket klaret af den forholdsvis nye Trop i Præsto at komme saa nær op ad Divi- sionens to førende Troppe, Køge og Roskilde.

Rovers. Nr. 1 Køge, Nr. 2 Roskilde, Nr. 3 Næstved. Næstved er i glædelig Fremgang og modtog en Opmuntrings- præmie, udsat af Turneringsraadet.

Køge blev altsaa Nr. 1 baade i Ro- ver- og Spejderturneringen og Kolon- nechefen Kai Harbard modtog Ræve- halen. Sejren var velfortjent, thi i hver eneste Konkurrence fik Køge en god Placering, hvilket viser, at Kolon- nen har gjort et godt og solidt Arbejde.

Roskilde vandt Tovtrækningen for Rovers, og Vordingborg do. for Spej- dere.

Der blev under »Turn-out og Stan- dard« taget Hensyn til Troppenes Ind- sendelse af Maanedsrappporter og Over- holdelse af Tidsfrister for de øvrige skriftlige Arbejders Indsendelse, noget som det vist vilde være nyttigt for de fleste Divisioner at optage. Desuden blev der taget Hensyn til Materiellets Orden og Vedligeholdelse.

Præsident for Stævnet var Borgme- ster, Dommer P. Nyvang, Præsto, Over- dommer var Forpagter Fabricius, Ny- sø, og Turneringsleder var Jens Hvass, der sammen med Divisionschefen Per

Lang har Æren for dette fornøjelige og lærerige Stævne.

Som Dommer fungerede Sv. Udsen og Bent Møller fra Midtjyske Division, Otto Sørensen og Friis-Sørensen, Kø- benhavn, Madvig, Haderslev, og Møl- ler, Skelskør, foruden nogle Spejder- venner fra Præsto. *Kolonnechef.*

Foraarsturnering i Sønderborg.

I Bededagsferien holdt Troppene i Sydjylland en overordentlig vellykket Turnering i Sønderborg. Der deltog ca. 340 Spejdere, deriblandt 42 fra »Flensborgkorpset«, der ligesom Aaben- raa Kolonne mødte med et udmærket Hornørkester.

Allerede om Torsdagen slog Ribe, Ha- derslev og Tønder Troppene Lejr ved Kurhusets Skov, medens de øvrige Troppe indkvarteredes paa Kasernen.

Fredag Middag aabnedes Turneringen af Stævnets Præsident, Amtmand Lund- bye, hvorefter Kommandoen overgaves til Turneringslederen, W. From-Peter- sen, der derefter førte Troppene gen- nem Byen til Ringriderpladsen, hvor Konkurrencerne begyndte. Eftermiddag- en var ubeskridd Tønders. Foruden at blive Nr. 1 i »Første Hjælp« præste- rede Tønder en Tropsopvisning — Brandslukning kombineret med Livred-

ning o. a. — der i Iscenesættelse, Præ- cision og Elegance overgik det sædvan- lige og naturligvis gav en første Plads. Yderligere vandt Tønder (udenfor den samlede Konkurrence) Slutfinalen i Tovtrækning fra Haderslev, der straks improviserede:

Til Stævne i Nord, til Stævne i Sønder ingen kan trække et Tov fra Tønder.

Om Aftenen var der Fest paa Cen- tralhotellet, hvor Amtsskolekonsulent Nielsen talte, og Aftenen iøvrigt gik med al Slags Underholdning og Udfoldelse af det rigtige Spejderhumor.

Lørdag Formiddag besaa Sønder- borgs Seværdigheder og om Eftermid- dagen fortsattes Konkurrencerne. Ha- derslev vandt Kast med Redningsreb og Orienteringsløbet med et meget fint Resultat, medens 2. Aabenraa blev Nr. 1 i Slutningsopgave og Ribe i Ordonans- Stafetløb. Desuden vandt Sønderborg Kortskitsetegning. Om Aftenen var der Konkurrence i Lejrbaalsunderholdning, der foregik i Skoven ved Kathrinelund, hvor en stor Tilhørerskare havde ind- fundet sig. Adjunkt Adler Lund holdt en stemningsfuld Baaltale, og derefter tog Troppene fat. Flensborgspejderne blev Nr. 1, men var stærkt trængt af Vikingetroppens (»Jonas«) Jamboree- Opvisning. I det hele var Lejrbaals- underholdningen første Klasses, og Dommerne har sikkert haft et vanske- ligt Hverv. Tilsidst blev alle Resulta- ter gjort op; hvorefter Amtsskolekon- sulent Nielsen foretog Præmieuddelin- gen. Haderslev Trop var blevet Nr. 1 i den samlede Konkurrence og vandt dermed Korpsets Rævehale.

De enkelte Resultater var følgende:

Nr. 1 I. Haderslev	136½ Points
» 2 I. Tønder	117½ »
» 3 Vikingetroppen ..	116½ »
» 4 I. Sønderborg ...	112½ »
» 5 I. Ribe	111½ »
» 6 II. Aabenraa	110½ »
» 7 I. Aabenraa	105½ »
» 8 Sønderborg Stats- skoletrop	102½ »

Om Søndagen var der Udflygt til Dybbøl, og derefter samledes man til en afsluttende Parade paa Slotspladsen. Ved Middagstid rejste Troppene hjem, glade over de vellykkede Dage og et Spejderminde rigere. S.

SMIL

HA! HA!

»Er der virkelig nogen Spejder, der ikke børster Tænder med Tandpastaen »Spejdent«?

HUSK!! Spejder Munderings Magasinet A/s, Landemærket 3, Telefon 10909, er størst - bedst - billigst

FOTOGRAFI- RAMMER

EMIL L. OLSEN
SKINDERGADE 22
TELEFON BYEN 3102

I Lejren

bør altid benyttes

WOLFF & ARVÉ's

Leverpostei - Kødretter - Fiskeretter

Faas hos alle Købmænd.

Spejd altid efter

Mærket Tre Bea i Ringen,
naar De køber Sæbe!
Dette morsomme lille Mærke
er Garantien for, at De faar
den ægte

Worning & Petersens
Xeroformsæbe.

Overalt — over alt!

= Køb hos de Averterende! =

C. V. STEENSTRUP

KNABROSTRÆDE 12
KØBENHAVN K.

TELEFON: CENTRAL 4554

TELEGRAM-ADR.: „APOLLOLYRE“

Stort Lager havest altid af

alle Musik-Instrumenter

for Spejder-Orkestre.

Reparationer udføres.

KØB „NORDISK
SPEJDESPORT“

Paa Vej til Lejren provianterer vi hos

KNUD KIÆR

KOLONIAL- OG DELIKATESSEHANDEL

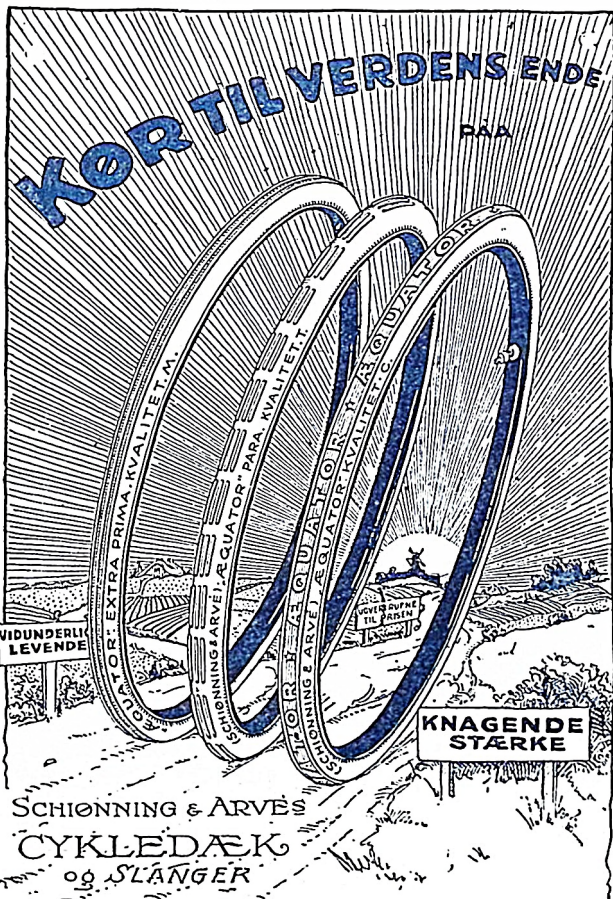
63, FREDERIKSBORGVEJ 63. SØBORG

NB. 10 pCt. Rabat til Spejdere i Uniform.

AVERTER I
SPEJDERNES MAGASIN

Spis:

Skal ikke
koges.
Velsma-
gende
og
nærende.

KNAGENDE
STÆRKE

SCHJØNNING & ARVÉ'S
CYKLEDÆK
OG SLANGER

SPEJDER

STUDIESTRÆDE 30 og 34

TELF. 3186 - 11233

DEPOTET

STUDIESTRÆDE 30 og 34

KØBENHAVN K.

Officielt Depot for Det Danske Spejderkorps.

Butikken **Stu di e s t r æ d e 34** er aaben

Herfra foregaar det daglige indenbys

S A L G

Teltexpeditionen som sædvanligt

Stu di e s t r æ d e 30^{2. Sal}

Hasselbalchs Drengebøger

Her flokkes omkring Baalet
I Ly af stolte Graner
De Hasselbalch'ske Drenge og
lægger Fremtidsplaner
Hocoota, Flemming, Tarzan
— I kender dem jo alle —
Hans Peter, Bob og Klitper
Jens Jyde, Paw og Palle

Om Prærlens Støv, om Jung-
lens Krat, om Danmarks
grønne Enge
Om Sydens Sol og Nordens
Is fortæller disse Drenge
I Storm og Slud, i Sol og
Sne, i Pløse og i Ælte —
Vi hilser dem — vi hylder
dem — de danske Dren-
ges Helte.